

18762 LLEI 22/1988, de 28 de juliol, de costes.
(«BOE» 181, de 29-7-1988.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapigueu: que les Corts Generals han aprovat la Llei
següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I. Espanya té una gran longitud de costa, aproximadament 7.880 quilòmetres, dels quals el 24 per 100 correspon a platges, amb un patrimoni públic d'unes 13.560 hectàrees, valuós per les grans possibilitats que ofereix, però escàs davant les creixents demandes que suporta, i molt sensible i de difícil recuperació en el seu equilibri físic.

La nostra costa està afectada, com passa en altres països del món, per un fort increment de la població i la consegüent intensificació d'usos turístic, agrícola, industrial, de transport, pesquer i altres.

En efecte, en l'orla litoral, d'una amplada d'uns cinc quilòmetres, que significa el 7 per 100 del nostre territori, la població espanyola, que era a principis d'aquest segle de prop del 12 per 100 de la població total, és actualment aproximadament el 35 per 100 d'aquesta, amb una densitat quatre vegades superior a la mitjana nacional. Aquesta proporció s'arriba al seu torn a triplicar estacionalment en certes zones per la població turística, ja que el 82 per 100 d'aquesta es concentra a la costa.

En resum, es pot dir que s'està produint un procés accelerat de trasllat de població des de les zones interiors cap al litoral, de manera que prop d'un 40 per 100 de la costa espanyola ja està urbanitzada o té la qualificació d'urbanitzable, un 7 per 100 està dedicada a instal·lacions portuàries, un 3 per 100, a instal·lacions industrials, i un 8 per 100 a usos agrícoles, i el 42 per 100 encara no té usos clarament definits o irreversibles. En general, s'ha arribat a aquesta situació en actuacions inconnexes, sense la coordinació necessària entre la legislació del domini públic marítim i la del sòl, sense tenir en compte la interacció terra-mar, ni la necessitat d'establir mesures que garanteixin la conservació d'aquests espais singularment sensibles al deteriorament, ni els costos externs a l'acció mateixa ni la rendibilitat o valor social del medi.

Són diversos els factors que han incidit negativament sobre la conservació d'aquest escenari natural, revalorat pel canvi en els costums humans i per la civilització de l'oci com a fenomen de masses. D'una banda, la disminució de les aportacions sòlides dels rius i rierols ha ocasionat la regressió del 17 per 100 de línia de costa, a causa del fet que pels embassaments construïts i les repoblacions forestals realitzades el 80 per 100 del territori nacional, que inclou els terrenys abruptes i, per tant, els principals subministradors de sediments, ja no aporta àrids a aquella, i a això s'hi ha d'afegir en altres casos la seva reducció per la disminució de cabal, a causa de les captacions d'aigua. A aquest oblit del fet que els àrids són un recurs escàs, amb un procés de renovació llarg o costós, s'hi ha d'afegir la destrucció de dunes litorals, les extraccions abusives d'àrids i, moltes vegades, l'execució d'obres marítimes sense tenir en compte els seus efectes perjudicials, amb barreres que bloquegen el flux de sorra al llarg de la costa.

S'ha produït a més amb massa freqüència la desnaturalització de porcions del domini públic litoral, no solament perquè s'ha reconegut la propietat particular, sinó també per la privatització de fet que ha suposat l'atorga-

ment de determinades concessions i la manca d'accessos públics, amb el resultat que certes extensions de la ribera del mar han quedat injustificadament sostretes al gaudi de la col·lectivitat.

Entre els casos més lamentables de degradació física es pot esmentar la destrucció dels més importants nuclis generadors de vida en el medi marí, les maresmes. Molts d'aquests espais vitals per a la producció orgànica i biològica han estat destruïts sota pretesos motius sanitaris, econòmics o agrícoles, fins i tot amb subvencions econòmiques i exempcions tributàries, i han estat dedicats realment a una edificació especulativa.

Les conseqüències del procés de privatització i deprecció creixent, possibilitat per un greu abandó administratiu, han fet irreconeixible, en nombroses zones, el paisatge litoral de no fa més de trenta anys, amb un urbanisme nociu d'altres muralles d'edificis a la vora mateix de la platja o del mar, vies de transport de gran intensitat de trànsit massa pròximes a la riba, i abocaments al mar sense depuració en la majoria dels casos.

Aquest doble fenomen de destrucció i privatització del litoral, que amenaça d'estendre's a tota la seva longitud, exigeix de manera urgent una solució clara i inequívoca, d'acord amb la naturalesa d'aquests béns, i que, amb una perspectiva de futur, tingui com a objectiu la defensa del seu equilibri i el seu progrés físic, la protecció i conservació dels seus valors i virtualitats naturals i culturals, l'aprofitament racional dels seus recursos, la garantia del seu ús i gaudi obert a tots, amb excepcions plenament justificades per l'interès col·lectiu i estrictament limitades en el temps i en l'espai, i amb l'adopció de les mesures de restauració adequades.

II. La insuficiència de la legislació vigent per a la consecució dels objectius descrits és tan notòria que és superflu insistir-hi. La Llei de costes de 26 d'abril de 1969 es va reduir a un esforç codificador de caràcter competencial, d'assignació de les atribucions dels diversos departaments i entitats cridats a actuar sobre el domini públic marítim.

La Llei de protecció de les costes espanyoles de 1980 només va omplir, i de manera no plenament satisfactòria, una de les importants llacunes de l'anterior, en tipificar les infraccions en aquesta matèria i determinar les sancions corresponents, així com el procediment per a imposar-les.

Però és obvi que ni la perspectiva competencial ni la sancionadora són, per si mateixes, el punt de partida adequat per a una regulació completa dels béns de domini públic en qüestió.

Encara més, el caràcter fragmentari de la legislació vigent obliga a aplicar, com a dret supletori, disposicions legals del segle XIX. D'una banda, la legislació sobre ports, procedent de la d'aigües i centrada, com indica la seva pròpia denominació, en la construcció i l'explotació de les infraestructures portuàries. De l'altra, la d'obres públiques, que, pel seu caràcter general, desconeix els assumptes específics del domini públic maritimoterrestre, està inspirada per una configuració del paper de l'Estat, avui clarament desfasada i, comprensiblement, atesa la seva època, no té la preocupació per la conservació de la naturalesa, que és necessària actualment davant el nombre i intensitat de les agressions produïdes.

I, així, són errors greus de la legislació vigent, posats en relleu pels experts i tractadistes del tema, l'escassa definició de zona maritimoterrestre i de platja, que no arriba a cobrir la realitat natural; la prevalença de la possessió particular emparada pel Registre de la Propietat, amb reivindicació a càrrec de l'Estat, i l'adquisició privada del domini públic; les servituds obsoletes i insuficients; l'absència total de mesures de protecció en el territori adjacent; la usucupió vicennal com a títol legitimador de l'ús; l'actitud merament passiva de l'Administració en l'atorgament de títols d'ocupació o ús; el tractament indi-

ferenciat d'autoritacions i concessions, i la generalització d'aquestes, amb el que això suposa d'ampliació dels drets dels seus titulars sobre el domini públic; la falta de garanties eficaces per a la conservació del mitjà per part d'aquests, i l'aixecament de les ocupacions a costa de l'Estat; l'absència de determinacions i normes conservacionistes del paisatge i del mitjà; la lentitud del procediment sancionador, i fins i tot l'obsolescència d'algunes competències per la nova organització de l'Estat.

Davant la simultaneïtat d'una gran pressió d'usos i la falta d'una legislació adequada, els fets evidencien que Espanya és un dels països del món on la costa, en l'aspecte de conservació del medi, està més greument amenaçada, i ja és hora de posar fi al seu deteriorament greu i progressiu i a les alteracions irreversibles del seu equilibri.

Aquesta Llei, a més, compleix el mandat exprés en la nostra Constitució, que a l'article 132.2 ha declarat que són béns de domini públic estatal els que determini la Llei i, en tot cas, la zona marítimoterrestre, les platges, el mar territorial i els recursos naturals de la zona econòmica i la plataforma continental. Aquesta és la primera vegada en la nostra història legislativa que mitjançant una disposició del màxim rang es classifiquen determinats béns com de domini públic, amb la particularitat que els únics als quals la Constitució atribueix directament aquesta definició pertanyen precisament al domini públic marítimoterrestre. I és evident que això ha estat per tallar, una vegada per totes, les anteriors confusions i actituds contràries a la demanialitat d'espais tan importants.

En aquesta Llei, referida bàsicament a la gestió i conservació d'aquest patrimoni natural, es despleguen així mateix els principis que estableix l'article 45 del text constitucional i es recullen els criteris que conté la Recomanació 29/1973 del Consell d'Europa, sobre protecció de zones costaneres, en la Carta del litoral de 1981 de la Comunitat Econòmica Europea i en altres plans i programes d'aquesta.

En aquest context, de cap manera no es pot considerar aquesta Llei una mera reforma de l'actual. Es tracta, en rigor, d'una Llei nova, amb una concepció diferent de la regulació del domini públic marítimoterrestre, sense perjudici del que per a matèries concretes s'estableixi en les corresponents lleis especials a les quals aquesta es remet. No obstant el seu àmbit més ampli, la Llei dedica la seva principal atenció a la costa o litoral, que és on es plantejen els problemes més grans. D'aquí la seva denominació.

La Llei és, doncs, en molts punts, profundament innovadora. S'han recollit els ensenyaments de la nostra pròpia experiència i la de països amb problemes anàlegs al nostre. En alguns casos la innovació consisteix a restaurar en tota la seva puresa principis de profund arrelament en el nostre dret històric però que havien quedat debilitats en la seva aplicació. En altres casos, en canvi, s'hi incorporen preceptes i tècniques de nou encuny, amb els quals es tracta de donar solució als problemes derivats de la congestió i degradació del litoral a què abans s'ha fet referència.

III. Queden fora de l'àmbit d'aplicació de la Llei els ports d'interès general, que, tot i formar part dels béns de domini públic marítimoterrestre de titularitat estatal, es continuen regint per la seva legislació específica, en consideració a la substantivitat i peculiaritat d'aquestes grans obres públiques. Tampoc no es regulen, perquè no és competència de l'Estat, els ports de titularitat de les comunitats autònomes, en virtut dels seus respectius estatuts. Ara bé, com que la construcció o ampliació dels ports de competència autonòmica requereix l'ocupació d'una part dels béns de domini públic marítimoterrestre estatal dels que regula aquesta Llei, ha semblat oportú establir el règim d'adscripció d'aquests béns a les comunitats autònomes, seguint la pauta marcada pels decrets de traspàs

de serveis en matèria de ports, que ara s'aplica no solament a les obres específicament portuàries de les comunitats autònomes, sinó també a la construcció de vies de transport de la competència d'aquelles que, per la seva configuració, requereixen l'ocupació del domini marítimoterrestre estatal.

IV. En les qüestions de domini, a més de definir la ribera del mar de manera més d'acord amb la seva realitat natural, es torna als orígens de la nostra tradició, recollida en el dret romà i medieval, en reafirmar la qualificació del mar i la seva ribera com a patrimoni col·lectiu, seguint el mandat constitucional, en concordança amb l'article 339.1 del Codi civil. La Llei tanca els parèntesis de signe privatitzador que va iniciar la Llei d'aigües de 1866, amb un respecte equivoc als drets legítimament adquirits, que no haurien de ser altres que els concessionals, continuat per les lleis de ports de 1880 i 1928, així com per la Llei de costes de 1969, malgrat els greus problemes que ja hi havia en aquesta època i la postura contrària i pràcticament unànime de la doctrina. Aquesta Llei estableix la prevalença de la publicitat d'aquest domini natural, i possibilita a més la seva inscripció registral, i també s'arbitren altres mesures per coordinar l'actuació de l'Administració i el Registre de la Propietat, amb la finalitat d'evitar els perjudicis ocasionats per la seva inexistència. D'aquesta manera, s'exclou la possibilitat de consolidar l'apropiació per part de particulars de terrenys de domini públic.

En aquesta línia, s'ha considerat convenient eliminar la possibilitat d'adquirir la propietat dels terrenys guanyats al mar o de qualsevol altra porció del domini públic com a conseqüència de la realització d'obres, ja que aquestes actuacions proporcionen freqüentment cobertura a operacions d'especulació immobiliària, i en tot cas van en detriment del domini públic. Amb la derogació a més de la Llei de 1918 sobre passejos marítims, i derogada ja, per la nova Llei d'aigües, la de dessecació i sanejament de maresmes, d'aquella mateixa data, aquesta Llei proposa justament el contrari; no solament mantenir en aquest domini públic els espais que reuneixen les característiques naturals del mitjà, sinó a més establir mecanismes que afavoreixin la incorporació de terrenys al domini públic, ampliant l'estreta franja costanera que actualment té aquesta qualificació demanial.

Sobre això, convé destacar també que la denominació de domini marítimoterrestre, utilitzada en aquesta Llei, es considera més adequada que la utilitzada fins ara de marítim, precisament perquè posa en relleu l'existència i necessitat d'un espai terrestre complementari d'aquell, per a la denominació genèrica del qual es torna a utilitzar l'expressió tradicional de ribera del mar.

En resum, s'han desplegat els principis de l'article 132.1 de la Constitució sobre la imprescriptibilitat i inalienabilitat del domini públic, amb la facultat administrativa del seu reintegrament possessori d'ofici, sigui quin sigui el temps transcorregut.

D'especial novetat i interès, perquè el temps actua en contra de la conservació dels espais naturals i a favor de l'extensió de les àrees urbanes, és el títol dedicat a la protecció del domini públic marítimoterrestre. Aquest títol estableix, com és tradicional en la legislació espanyola reguladora de béns de domini públic, una sèrie de limitacions a la propietat dels terrenys adjacents, que tenen el caràcter de regulació mínima i complementària de la que dictin les comunitats autònomes en l'àmbit de les seves competències, per la qual cosa aquesta Llei es contreu a la definició de les condicions bàsiques per a l'exercici d'aquest dret en els terrenys esmentats i intenta assegurar l'efectivitat del dret a gaudir d'un medi ambient adequat, així com el deure de conservar-lo, seguint pautes ja establertes en altres països europeus i també en el nostre en relació amb els terrenys adjacents a altres béns de domini públic. La major part d'aquestes limitacions ja les establí la legislació fins ara vigent, però la nova Llei, en

coherència amb els seus objectius de conservació de la integritat del domini públic, configura la vella servitud de salvament, obsoleta quant a la finalitat específica que indica la seva denominació, com una servitud de protecció del domini esmentat, que comporta la prohibició general de determinades activitats i, sobretot, construccions, considerades perjudicials per a la protecció adequada d'un medi natural tan sensible, com l'experiència ha posat en relleu. En efecte, la garantia de la conservació del domini públic maritimoterrestre no es pot obtenir només mitjançant una acció eficaç sobre l'estreta franja que té aquesta qualificació jurídica, sinó que també és imprescindible l'actuació sobre la franja privada adjacent, per a evitar que la interrupció del transport eòlic dels àrids i el tancament de les perspectives visuals per a la construcció d'edificacions en pantalla, l'ombra que projecten els edificis sobre la ribera del mar, l'abocament incontrolat i, en general, la incidència negativa de la pressió de l'edificació i dels usos i activitats que aquesta genera sobre el medi natural puguin causar danys irreparables o de reparació molt difícil i costosa. L'amplada d'aquesta zona de servitud de protecció ha de ser, lògicament, convencional, si bé s'ha de fixar conjugant amb caràcter general una profunditat de 100 metres, si bé a les zones ja urbanitzades es manté l'amplada de 20 metres de la servitud de salvament anterior, com s'indica més endavant en comentar el règim transitori. Aquestes dimensions se situen entre les menors que recull el dret comparat.

Sense el caràcter estricte de servitud, es defineix també una zona d'influència, en què es marquen determinades pautes dirigides al planificador per tal d'evitar la formació de pantalles arquitectòniques a la vora de la zona de servitud de protecció, o que s'acumulin en aquest espai compensacions eventuais que es puguin considerar convenients o útils en l'ordenació urbanística, cosa que implica l'avantatge afegit de reanimar econòmicament una franja més àmplia de terrenys. Tot això sense perjudici de les mesures addicionals de protecció que promulguin les comunitats autònomes en matèria de medi ambient, així com de les que adoptin les comunitats esmentades i els ajuntaments en exercici de les seves competències en matèria d'ordenació del territori i urbanisme.

Així mateix s'actualitzen la denominació i el règim de la servitud de vigilància anterior, que se substitueix per la de trànsit públic, i es manté la de pas o accés al mar, preveient l'existència dels necessaris per garantir l'ús públic del mar i la seva ribera. Com a novetat significativa s'ha d'esmentar la limitació d'extraccions d'àrids en els trams finals dels cursos, que intenta pal·liar la greu situació produïda per la disminució d'aportacions d'àrids a la costa, fet que obliga a solucions alternatives per a la continuïtat del seu aprovisionament, així com a atorgar a l'Administració el dret preferent per a l'explotació, a aquest efecte, de jaciments d'àrids.

Respecte a la utilització del domini públic maritimoterrestre, s'estableix una regulació eficaç dels diferents usos, que inclou, tant l'ús comú natural, lliure i gratuït, com l'ús especial, objecte d'autorització, que comprèn els casos d'intensitat, perillositat, rendibilitat i les instal·lacions desmuntables, i les ocupacions amb obres fixes, objecte de concessió.

Amb més motiu que a la zona afectada per la servitud de protecció, s'impedeix el privilegi que significaria l'ocupació del domini públic per part de les activitats que tinguin un emplaçament en aquest que no sigui necessari; es faculta l'Administració per convocar concursos per a l'atorgament de les autoritzacions i concessions que consideri d'interès especial, i abandonar així el seu paper merament passiu, i es redueix el termini màxim d'atorgament de 99 a 30 anys, suficient per a l'amortització de qualsevol instal·lació.

El règim de finançament de les obres i actuacions s'estableix en termes flexibles que preveuen la possibili-

tat que es formalitzin convenis en què es detalli l'aportació de les entitats interessades en els supòsits de finançament compartit. La Llei regula els cànon i taxes exigibles com a contraprestació equitativa pel dret a l'ocupació del domini públic atorgat per l'Administració, així com les indemnitzacions per rescat.

En matèria d'infraccions i sancions, s'han regulat amb més concreció criteris que ja conté la Llei de protecció de costes de 1980, i s'ha introduït una simplificació en els tràmits del procediment sancionador i diverses mesures pràctiques que fan front a actituds de menyspreu a les normes jurídiques, amb més celeritat i eficàcia en la resposta a les infraccions, sense detriment de les garanties dels presumptes infractors. Una novetat important és el reconeixement de l'acció pública per facilitar la col·laboració de tots en l'observança dels preceptes de la Llei i de les disposicions que la despleguin i complementin.

L'últim títol de la Llei tracta de les competències administratives. S'hi detallen només les que corresponen a l'Administració de l'Estat i als municipis, mentre que les pròpies de les comunitats autònomes són objecte d'una menció genèrica, i el seu abast i contingut remetent al que estableixen els estatuts respectius. Quant a les competències de l'Administració de l'Estat, ha semblat convenient deixar al desplegament reglamentari la concreció dels departaments i organismes que les han d'exercir en cada cas, ja que d'una altra manera hauria estat necessari entrar en un grau de detall impropï d'un text legal i, a més, inoportú per les modificacions a què està subjecta l'organització administrativa. Tot això sense perjudici de mantenir inalterada l'atribució de competències realitzada per altres lleis específiques en matèries relacionades amb l'objecte d'aquesta. En tot cas i tenint en compte la concurrència de competències que es produeix sobre l'espai litoral, s'ha procurat afavorir la coordinació amb els instruments d'ordenació territorial i urbanística mitjançant un sistema de consultes i informes recíprocs, que, seguint esquemes ja dissenyats en la normativa vigent, salva les competències de les respectives entitats i permet la seva articulació en un marc de col·laboració.

Finalment s'estableix un règim transitori curós que permeti l'adaptació de les situacions existents abans de l'entrada en vigor de la Llei a la nova regulació que aquesta conté.

En el marc del respecte general als drets legalment adquirits, el criteri bàsic que s'utilitza consisteix a establir l'aplicabilitat plena de les disposicions de la Llei sobre la zona de servitud de protecció i d'influència únicament en els trams de costa que encara no estan urbanitzats i en aquells en què els propietaris del sòl no tenen un dret d'aprofitament consolidat de conformitat amb la legislació urbanística. En canvi, a les zones urbanes o urbanitzables, en què sí que s'han consolidat aquests drets d'aprofitament, no s'apliquen les determinacions sobre la zona d'influència i l'amplada de la servitud de protecció es limita a 20 metres, és a dir, la mateixa extensió que corresponia a la servitud de salvament segons la legislació de costes que ara es deroga. Amb els criteris de la nova Llei s'evita, d'una banda, la incidència sobre drets adquirits en termes que puguin originar una càrrega indemnitzadora que gravitaria fonamentalment sobre l'Administració urbanística i, d'altra banda, també s'exclou la necessitat d'afrontar un procés de revisió del planejament que introduiria un factor d'inseguretat en les expectatives d'edificació.

En aquest context, es regula amb precisió la situació de les edificacions existents que siguin incompatibles amb les disposicions de la nova Llei. Si es van construir il·legalment, s'obre la possibilitat de legalitzar-les, quan sigui possible per raons d'interès públic. Si es van construir legalment, es respecten els drets adquirits, i la situació de l'obra s'adapta a la naturalesa del terreny en què s'emplaça. Si és en el domini públic, es manté la conces-

sió fins al seu venciment; si és a la zona de servitud de trànsit, queda fora d'ordenació amb les conseqüències previstes en l'actual legislació urbanística; finalment, si és a la resta de la zona de servitud de protecció, es permeten obres de reparació i millora de qualsevol tipus, sempre que lògicament no comportin un augment de volum de les ja existents.

V. Aquests són, en síntesi, els motius que justifiquen la promulgació d'aquesta Llei, per afrontar els greus problemes que avui afecten les costes espanyoles, com a instrument indispensable perquè aquest patrimoni col·lectiu especialment valuós com a espai natural de llibertat sigui preservat per a l'ús i gaudi de tots els ciutadans. És responsabilitat ineludible del legislador d'aquesta hora protegir la integritat d'aquests béns, conservar-los com a propietat de tots i llegar-los en aquesta condició a les generacions futures.

Per damunt dels interessos contraposats que sovint conflueixen sobre el domini públic maritimoterrestre, un doble propòsit s'alça com la idea cardinal d'aquesta Llei: garantir-ne el caràcter públic i conservar-ne les característiques naturals conciliant les exigències de desplegament amb els imperatius de protecció, i derogant totes les normes legals que s'oposin a aquest propòsit.

TÍTOL PRELIMINAR

Objecte i finalitats de la Llei

Article 1

Aquesta Llei té per objecte la determinació, protecció, utilització i policia del domini públic maritimoterrestre i especialment de la ribera del mar.

Article 2

L'actuació administrativa sobre el domini públic maritimoterrestre persegueix les finalitats següents:

a) Determinar el domini públic maritimoterrestre i assegurar-ne la integritat i conservació adequada, adoptant, si s'escau, les mesures de protecció i restauració necessàries.

b) Garantir l'ús públic del mar, de la seva ribera i de la resta del domini públic maritimoterrestre, sense més excepcions que les derivades de raons d'interès públic degudament justificades.

c) Regular la utilització racional d'aquests béns en termes d'acord amb la seva naturalesa, les seves finalitats i amb el respecte al paisatge, al medi ambient i al patrimoni històric.

d) Aconseguir i mantenir un nivell de qualitat adequat de les aigües i de la ribera del mar.

TÍTOL PRIMER

Béns de domini públic maritimoterrestre

CAPÍTOL PRIMER

Classificació i definicions

Article 3

Són béns de domini públic maritimoterrestre estatal, en virtut del que disposa l'article 132.2 de la Constitució:

1. La ribera del mar i de les rieres, que inclou:

a) La zona maritimoterrestre o espai comprès entre la línia de baixamar escorada o màxima viva equinoccial,

i el límit fins on arriben les onades en els temporals més forts coneguts o, quan el superi, el de la línia de plenamar màxima viva equinoccial. Aquesta zona s'estén també pels marges dels rius fins al lloc on es faci sensible l'efecte de les mareas.

Es consideren incloses en aquesta zona les maresmes, albuferes, aiguamolls, estuaris i, en general, els terrenys baixos que s'inunden com a conseqüència del flux i reflux de les mareas, de les onades o de la filtració de l'aigua del mar.

b) Les platges o zones de dipòsit de materials solts, com ara arenes, graves i còdols, incloent-hi escarpaments, bermes i dunes, tant si tenen vegetació com si no en tenen, formades per l'acció del mar o del vent marí, o altres causes naturals o artificials.

2. El mar territorial i les aigües interiors, amb el seu llit i subsòl, definits i regulats per la seva legislació específica.

3. Els recursos naturals de la zona econòmica i la plataforma continental, definits i regulats per la seva legislació específica.

Article 4

Pertanyen així mateix al domini públic maritimoterrestre estatal:

1. Les accessions a la ribera del mar per dipòsit de materials o per retirada del mar, siguin quines siguin les causes.

2. Els terrenys guanyats al mar com a conseqüència directa o indirecta d'obres, i els dessecats en la seva ribera.

3. Els terrenys envaïts pel mar que passin a formar part del seu llit per qualsevol causa.

4. Els penya-segats sensiblement verticals, que estiguin en contacte amb el mar o amb espais de domini públic maritimoterrestre, fins al seu coronament.

5. Els terrenys delimitats com a domini públic que per qualsevol causa han perdut les seves característiques naturals de platja, penya-segat o zona maritimoterrestre, llevat del que preveu l'article 18.

6. Els illots en aigües interiors i mar territorial.

7. Els terrenys incorporats pels concessionaris per completar la superfície d'una concessió de domini públic maritimoterrestre que els hagi estat atorgada, quan així s'estableixi en les clàusules de la concessió.

8. Els terrenys adjacents amb la ribera del mar que s'adquireixin per a la seva incorporació al domini públic maritimoterrestre.

9. Les obres i instal·lacions construïdes per l'Estat en el dit domini.

10. Les obres i instal·lacions d'il·luminació de costes i senyalització marítima, construïdes per l'Estat sigui quina sigui la seva localització, així com els terrenys afectats al servei d'aquestes, llevat del que preveu l'article 18.

11. Els ports i instal·lacions portuàries de titularitat estatal, que es regulen per la seva legislació específica.

Article 5

També són de domini públic estatal les illes que estiguin formades o es formin per causes naturals, en el mar territorial o en aigües interiors o en els rius fins on es facin sensibles les mareas, llevat de les que siguin de propietat privada de particulars o entitats públiques o procedeixin del desmembrament d'aquesta, cas en què és de domini públic la seva zona maritimoterrestre, platges i altres béns que tinguin aquest caràcter, de conformitat amb el que disposen els articles 3 i 4.

Article 6

1. Els propietaris dels terrenys amenaçats per la invasió del mar o de les arenas de les platges, per causes naturals o artificials, poden construir obres de defensa, amb l'autorització o concessió prèvia, sempre que no ocupin la platja ni produeixin fenòmens perjudicials en aquesta o en la zona maritimoterrestre, ni menyscabin les limitacions i servituds legals corresponents.

2. En un altre cas, els terrenys envaïts passen a formar part del domini públic maritimoterrestre, segons el que resulti de la delimitació corresponent.

CAPÍTOL II

Indisponibilitat

Article 7

De conformitat amb el que disposa l'article 132.1 de la Constitució, els béns de domini públic maritimoterrestre definits en aquesta Llei són inalienables, imprescriptibles i inembargables.

Article 8

Als efectes de l'article anterior, no s'admeten més drets que els d'ús i aprofitament adquirits d'acord amb aquesta Llei, i no tenen cap valor obstatiu davant el domini públic les detencions privades, per prolongades que siguin en el temps i encara que apareguin emparades per assentaments del Registre de la Propietat.

Article 9

1. No hi pot haver terrenys de propietat diferent de la demanial de l'Estat en cap de les pertinences del domini públic maritimoterrestre, ni tan sols en el supòsit de terrenys guanyats al mar o dessecats en la seva ribera, sense perjudici del que estableix l'article 49.

2. Són nuls de ple dret els actes administratius que infringeixin el que disposa l'apartat anterior. Els actes particulars en frau del precepte esmentat no n'impedeixen l'aplicació adequada.

Article 10

1. L'Administració de l'Estat té el dret i el deure d'investigar la situació dels béns i drets que es presumeixin pertanyents al domini públic maritimoterrestre, i a aquest efecte pot demanar totes les dades i informes que consideri necessaris i promoure la pràctica de la delimitació corresponent.

2. Així mateix té la facultat de recuperació possessòria, d'ofici i en qualsevol temps sobre els béns esmentats, segons el procediment que s'estableixi reglamentàriament.

3. No s'admeten interdictes contra les resolucions que dicti l'Administració de l'Estat en exercici de les competències que configura aquesta Llei i d'acord amb el procediment establert.

CAPÍTOL III

Delimitacions

Article 11

Per a la determinació del domini públic maritimoterrestre l'Administració de l'Estat ha de practicar les delimitacions oportunes, atenint-se a les característiques dels béns que l'integren de conformitat amb el que disposen els articles 3, 4 i 5 d'aquesta Llei.

Article 12

1. La delimitació s'ha d'incoar d'ofici o a petició de qualsevol persona interessada, i l'ha d'aprovar l'Administració de l'Estat.

2. En el procediment s'ha d'escoltar la comunitat autònoma i l'ajuntament corresponent, els propietaris adjacents, amb la notificació prèvia, i altres persones que acreditin la condició d'interessats.

3. La incoació de l'expedient de delimitació faculta l'Administració de l'Estat per dur a terme o autoritzar, fins i tot en un terreny privat, treballs de presa de dades i fitacions necessaris, sense perjudici de les indemnitzacions que siguin procedents pels danys i perjudicis causats i de resultes de la delimitació que s'aprovi definitivament.

4. Quan els interessats en l'expedient aportin títols inscrits en el Registre de la Propietat sobre terrenys que puguin ser inclosos en el domini públic, l'òrgan que tramiti l'expedient ho ha de posar en coneixement del registrador a fi que aquest practiqui una anotació marginal preventiva d'aquesta circumstància.

5. La providència d'incoació de l'expedient de delimitació implica la suspensió de l'atorgament de concessions i autoritzacions en el domini públic maritimoterrestre i en la seva zona de servitud de protecció, i a aquest efecte s'ha de publicar acompanyada del pla en què es delimiti provisionalment la superfície estimada d'aquell i d'aquesta. La resolució de l'expedient de delimitació comporta l'aixecament de la suspensió.

6. Quan per qualsevol causa s'alteri la configuració del domini públic maritimoterrestre, s'ha d'incoar expedient de delimitació o de modificació de l'existent, amb els efectes que preveuen els apartats anteriors.

7. No obstant això, es poden fer, amb l'autorització prèvia de l'Administració de l'Estat, obres d'emergència per prevenir o reparar danys, o bé les pot fer aquesta.

Article 13

1. La delimitació aprovada, en constatar l'existència de les característiques físiques que es detallen als articles 3, 4 i 5, declara la possessió i la titularitat dominical a favor de l'Estat, i dóna lloc a l'amollonament sense que les inscripcions del Registre de la Propietat puguin prevaler davant la naturalesa demanial dels béns delimitats.

2. La resolució d'aprovació de la delimitació és un títol suficient per rectificar, en la forma i condicions que es determinin reglamentàriament, les situacions jurídiques registrals contradictòries amb la delimitació. Aquesta resolució és un títol suficient, així mateix, perquè l'Administració procedeixi a la immatriculació dels béns de domini públic quan ho estimi convenient. En tot cas els titulars inscrits afectats poden exercir les accions que estimin pertinents en defensa dels seus drets, i és susceptible d'anotació preventiva la reclamació judicial corresponent.

Article 14

Les accions civils sobre drets relatius a terrenys inclosos en el domini públic delimitat prescriuen al cap de cinc anys, computats a partir de la data de l'aprovació de la delimitació.

Article 15

1. Quan es tracti d'immricular en el Registre de la Propietat finques situades a la zona de servitud de protecció a què es refereix l'article 23, en la descripció d'aquelles s'ha de precisar si afronten o no amb el domini públic maritimoterrestre. En cas afirmatiu no es pot practicar la immatriculació si no s'adjunta al títol el certificat de l'Administració de l'Estat que acrediti que no s'envaeix el domini públic.

2. Si en la descripció de la finca s'expressa que no afronta amb el domini públic marítimoterrestre o no es fa cap declaració sobre això, el registrador ha de requerir l'interessat perquè identifiqui i localitzi la finca en el pla que a aquest efecte proporcioni l'Administració de l'Estat. Si d'aquesta identificació resulta el no-afrontament, el registrador ha de practicar la inscripció fent-hi constar aquest aspecte.

Si malgrat aquesta identificació o perquè no es pot portar a efecte, el registrador sospita d'una possible invasió del domini públic marítimoterrestre, ha de posar en coneixement de l'Administració de l'Estat la sol·licitud d'inscripció, i mentrestant l'ha de deixar en suspens fins que aquella expedeixi un certificat favorable.

3. Transcorreguts trenta dies des de la petició d'ofici del certificat a què es refereix l'apartat anterior sense que s'hagi rebut una resposta, es pot procedir a la inscripció.

4. Si la delimitació no està aprovada, s'inicia el corresponent procediment, a càrrec de l'interessat, dins un termini que no pot ser superior a tres mesos des de la sol·licitud corresponent, i mentrestant queda en suspens la inscripció sol·licitada.

Article 16

1. Les mateixes regles de l'article anterior s'han d'aplicar a les inscripcions d'excessos d'àrea, llevat que es tracti de finques de límits fixos o de tal naturalesa que excloguin la possibilitat d'invasió del domini públic marítimoterrestre.

2. Sempre que el títol registral contingui la indicació que la finca afronta amb el mar, l'afrontament s'entén referit al límit interior de la ribera del mar, fins i tot en els casos d'excés d'àrea.

CAPÍTOL IV

Afectació i desafectació

Article 17

Els terrenys del patrimoni de l'Estat adjacents amb el domini públic marítimoterrestre o emplaçats en la seva zona d'influència, que siguin necessaris per a la protecció o utilització del dit domini, són afectats a l'ús propi d'aquest, en la forma que preveu la legislació de patrimoni de l'Estat. No es pot procedir a la seva alienació sense la declaració prèvia d'innecessarietat als efectes esmentats.

Article 18

1. Només es pot procedir a la desafectació de terrenys en el supòsit dels apartats 5 i 10 de l'article 4, amb l'informe previ preceptiu de l'ajuntament i de la comunitat autònoma afectats i amb la declaració prèvia d'innecessarietat als efectes del que preveu l'article anterior.

2. La desafectació ha de ser expressa i abans de procedir-hi s'han de practicar les delimitacions corresponents.

Article 19

Els terrenys desafectats de conformitat amb el que preveu l'article anterior s'incorporen al patrimoni de l'Estat. Quan no se'n consideri previsible l'afectació, poden ser cedits gratuïtament al municipi o a la comunitat autònoma, i la cessió es condiona al fet que es destinin a finalitats d'ús o servei públic de la competència d'aquells.

TÍTOL II

Limitacions de la propietat sobre els terrenys contigus a la ribera del mar per raons de protecció del domini públic marítimoterrestre

CAPÍTOL PRIMER

Objectius i disposicions generals

Article 20

La protecció del domini públic marítimoterrestre comprèn la defensa de la seva integritat i dels fins d'ús general a què està destinat; la preservació de les seves característiques i elements naturals i la prevenció de les conseqüències perjudicials d'obres i instal·lacions, en els termes d'aquesta Llei.

Article 21

1. Als efectes del que preveu l'article anterior, els terrenys adjacents amb el domini públic marítimoterrestre estan subjectes a les limitacions i servituds que es determinen en aquest títol, que prevalen sobre la interposició de qualsevol acció. Les servituds són imprescriptibles en tot cas.

2. S'exceptuen d'aquesta subjecció els terrenys expressament declarats d'interès per a la seguretat i la defensa nacional, de conformitat amb la seva legislació específica.

3. Les disposicions d'aquest títol tenen el caràcter de regulació mínima i complementària de les que dictin les comunitats autònomes en l'àmbit de les seves competències.

Article 22

1. L'Administració de l'Estat ha de dictar normes per a la protecció de determinats trams de costa, en desplegament del que preveuen els articles 23.2, 25, 26.1, 27.2, 28.1 i 29 d'aquesta Llei.

2. Abans de l'aprovació definitiva de les normes a què es refereix l'apartat anterior, s'han de sotmetre a informe de les comunitats autònomes i dels ajuntaments el territori dels quals afectin, perquè aquests puguin formular les objeccions que derivin dels seus instruments d'ordenació aprovats o en tramitació. Quan s'observin discrepàncies substancials entre el contingut de les normes projectades i les objeccions formulades per les comunitats autònomes i els ajuntaments, s'ha d'obrir un període de consulta entre les tres administracions per resoldre de comú acord les diferències manifestades.

CAPÍTOL II

Servituds legals

SECCIÓ 1a SERVITUD DE PROTECCIÓ

Article 23

1. La servitud de protecció recau sobre una zona de 100 metres mesurada terra endins des del límit interior de la ribera del mar.

2. L'Administració de l'Estat pot ampliar l'extensió d'aquesta zona, d'acord amb la de la comunitat autònoma i l'ajuntament corresponent, fins a un màxim d'altres 100 metres, quan sigui necessari per assegurar l'efectivitat de la servitud, en consideració a les peculiaritats del tram de costa de què es tracti.

Article 24

1. En els terrenys compresos en aquesta zona es poden realitzar sense necessitat d'autorització cultius i plantacions, sense perjudici del que estableix l'article 27.

2. En els primers 20 metres d'aquesta zona es poden dipositar temporalment objectes o materials llançats pel mar i realitzar operacions de salvament marítim; no es poden portar a terme tancaments, excepte en les condicions que es determinin reglamentàriament.

Els danys que s'ocasionin per les ocupacions a què es refereix el paràgraf anterior són objecte d'indemnització segons el que preveu la Llei d'expropiació forçosa.

Article 25

1. A la zona de servitud de protecció es prohibeixen:

- a) Les edificacions destinades a residència o habitació.
- b) La construcció o modificació de vies de transport interurbanes i les d'intensitat de trànsit superior a la que es determini reglamentàriament, així com de les seves àrees de servei.
- c) Les activitats que impliquin la destrucció de jaciments d'àrids.
- d) L'estesa aèria de línies elèctriques d'alta tensió.
- e) L'abocament de residus sòlids, runa i aigües residuals sense depuració.
- f) La publicitat a través de cartells o tanques o per mitjans acústics o audiovisuals.

2. Amb caràcter ordinari, només es permeten en aquesta zona les obres, instal·lacions i activitats que, per la seva naturalesa, no puguin tenir una altra ubicació o prestin serveis necessaris o convenients per a l'ús del domini públic marítimoterrestre, així com les instal·lacions esportives descobertes. En tot cas, l'execució de terraplens, desboscaments o tala d'arbres han de complir les condicions que es determinin reglamentàriament per garantir la protecció del domini públic.

3. Excepcionalment i per raons d'utilitat pública degudament acreditades, el Consell de Ministres pot autoritzar les activitats i instal·lacions a què es refereixen les lletres b) i d) de l'apartat 1 d'aquest article. En la mateixa forma es poden autoritzar les edificacions a què es refereix la lletra a) i les instal·lacions industrials en què no concorrin els requisits de l'apartat 2, que siguin d'importància excepcional i que, per raons econòmiques justificades, sigui convenient la seva ubicació en el litoral, sempre que, en els dos casos, es localitzin en zones de servitud corresponents a trams de costa que no constitueixin platja, ni zones humides o altres àmbits de protecció especial. Les actuacions que s'autoritzen de conformitat amb el que preveu aquest apartat s'han d'acomodar al planejament urbanístic que aprovin les administracions competents.

Article 26

1. Els usos permesos a la zona de servitud de protecció estan subjectes a autorització de l'Administració de l'Estat, que s'atorga amb subjecció al que disposa aquesta Llei, i les normes que es dictin, si s'escau, de conformitat amb el que preveu l'article 22, i es poden establir les condicions que s'estimin necessàries per a la protecció del domini públic.

2. Si l'activitat sol·licitada està vinculada directament a la utilització del domini públic marítimoterrestre és necessari, si s'escau, disposar prèviament del corresponent títol administratiu atorgat de conformitat amb aquesta Llei.

SECCIÓ 2a SERVITUD DE TRÀNSIT

Article 27

1. La servitud de trànsit recau sobre una franja de 6 metres, mesurats terra endins a partir del límit interior de la ribera del mar. Aquesta zona s'ha de deixar permanentment expedita per al pas públic de vianants i per als vehicles de vigilància i salvament, excepte en espais especialment protegits.

2. En llocs de trànsit difícil o perillós aquesta amplada es pot ampliar el que sigui necessari, fins a un màxim de 20 metres.

3. Aquesta zona pot ser ocupada excepcionalment per obres a realitzar en el domini públic marítimoterrestre. En aquest cas se substitueix la zona de servitud per una altra de nova en condicions anàlogues, en la forma que assenyali l'Administració de l'Estat. També pot ser ocupada per a l'execució de passejos marítics.

SECCIÓ 3a SERVITUD D'ACCÉS AL MAR

Article 28

1. La servitud d'accés públic i gratuït al mar recau, en la forma que es determina en els números següents, sobre els terrenys adjacents o contigus al domini públic marítimoterrestre, en la longitud i amplada que demanin la naturalesa i finalitat de l'accés.

2. Per assegurar l'ús públic del domini públic marítimoterrestre, els plans i normes d'ordenació territorial i urbanística del litoral han d'establir, excepte en espais qualificats com d'especial protecció, la previsió de suficients accessos al mar i aparcaments, fora del domini públic marítimoterrestre. A aquests efectes, a les zones urbanes i urbanitzables, els de trànsit rodats han d'estar separats entre si, com a màxim, 500 metres, i els de vianants, 200 metres. Tots els accessos han d'estar senyalitzats i oberts a l'ús públic a la seva terminació.

3. Es declaren d'utilitat pública, als efectes de l'expropiació o de la imposició de la servitud de pas per l'Administració de l'Estat, els terrenys necessaris per a la realització o modificació d'altres accessos públics al mar i aparcaments, no inclosos a l'apartat anterior.

4. No es permeten en cap cas obres o instal·lacions que interrompin l'accés al mar sense que els interessats proposin una solució alternativa que en garanteixi l'efectivitat en condicions anàlogues a les anteriors, segons el parer de l'Administració de l'Estat.

CAPÍTOL III

Altres limitacions de la propietat*Article 29*

1. En els trams finals de les lleres s'ha de mantenir l'aportació d'àrids a les seves desembocadures. Per autoritzar-ne l'extracció, fins a la distància que en cada cas es determini, es necessita l'informe favorable de l'Administració de l'Estat, quant a la seva incidència en el domini públic marítimoterrestre.

2. Els jaciments d'àrids, emplaçats a la zona d'influència, queden subjectes al dret de tempteig i retracte en les operacions de venda, cessió o qualsevol altra forma de transmissió, a favor de l'Administració de l'Estat, per a la seva aportació a les platges. Amb aquesta mateixa finalitat, els jaciments esmentats es declaren d'utilitat pública als efectes de la seva expropiació, total o parcial si s'escau, per part del departament ministerial competent i de l'ocupació temporal dels terrenys necessaris.

CAPÍTOL IV

Zona d'influència*Article 30*

1. L'ordenació territorial i urbanística sobre terrenys inclosos en una zona, l'amplada de la qual s'ha de determinar en els instruments corresponents i que ha de ser com a mínim de 500 metres a partir del límit interior de la ribera del mar, ha de respectar les exigències de protecció del domini públic maritimoterrestre a través dels criteris següents:

a) En trams amb platja i amb accés de trànsit rodat, s'han de preveure reserves de sòl per a aparcaments de vehicles en una quantia suficient per garantir l'estacionament fora de la zona de servitud de trànsit.

b) Les construccions s'han d'adaptar al que estableix la legislació urbanística. S'ha d'evitar la formació de pantalles arquitectòniques o acumulació de volums, sense que, a aquests efectes, la densitat d'edificació pugui ser superior a la mitjana del sòl urbanitzable programat o apte per urbanitzar en el terme municipal respectiu.

2. Per a l'atorgament de les llicències d'obra o ús que impliquin la realització d'abocaments al domini públic maritimoterrestre es requereix l'obtenció prèvia de l'autorització d'abocament corresponent.

TÍTOL III

Utilització del domini públic maritimoterrestre

CAPÍTOL PRIMER

Disposicions generals*Article 31*

1. La utilització del domini públic maritimoterrestre i, en tot cas, del mar i la seva ribera és lliure, pública i gratuïta per als usos comuns i d'acord amb la naturalesa d'aquell, com ara passejar, estar-s'hi, banyar-se, navegar, embarcar i desembarcar, varar, pescar, agafar plantes i mariscos i altres actes semblants que no requereixin obres i instal·lacions de cap tipus i que es facin d'acord amb les lleis i reglaments o normes aprovats de conformitat amb aquesta Llei.

2. Els usos que tinguin circumstàncies especials d'intensitat, perillositat o rendibilitat i els que requereixin l'execució d'obres i instal·lacions només es poden emparar en l'existència de reserva, adscripció, autorització i concessió, amb subjecció al que preveuen aquesta Llei, altres d'especials, si s'escau, i les normes generals o específiques corresponents, sense que es pugui invocar cap dret en virtut d'usucapió, sigui quin sigui el temps transcorregut.

Article 32

1. Únicament es pot permetre l'ocupació del domini públic maritimoterrestre per a les activitats o instal·lacions que, per la seva naturalesa, no puguin tenir una altra ubicació.

2. A aquests efectes, i sigui quin sigui el títol habilitador de l'ocupació i l'Administració que l'atorgui, queden expressament excloses les utilitzacions esmentades a l'article 25.1, excepte les de l'apartat b), amb la declaració d'utilitat pública prèvia pel Consell de Ministres, i l'abocament de runa utilitzable en rebliments, degudament autoritzats.

3. Prèviament a l'atorgament del títol administratiu habilitador per a l'ocupació del domini públic, ha de quedar garantit el sistema d'eliminació d'aigües residuals, d'acord amb les disposicions vigents. L'incompliment posterior d'aquesta obligació dóna lloc a la declaració de caducitat del títol administratiu i a l'aixecament de les instal·lacions, sense perjudici de la sanció que, si s'escau, correspongui.

Article 33

1. Les platges no són d'ús privat, sense perjudici del que estableix aquesta Llei sobre les reserves demaniales.

2. Les instal·lacions que s'hi permetin, a més de complir el que estableix l'article anterior, han de ser de lliure accés públic, excepte que, per raons de policia, d'economia o altres d'interès públic, degudament justificades, s'autoritzi altres modalitats d'ús.

3. Les edificacions de servei de platja s'han d'ubicar, preferentment, fora d'aquesta, amb les dimensions i distàncies que es determinin per reglament.

4. L'ocupació de la platja per instal·lacions de qualsevol tipus, incloent-hi les corresponents a serveis de temporada, no pot excedir, en conjunt, la meitat de la superfície d'aquella en plenamar i s'ha de distribuir de manera homogènia al llarg d'aquesta. S'ha de sol·licitar a l'Administració de l'Estat la distribució quan s'estimi que hi ha condicions especials.

5. Queden prohibits l'estacionament i la circulació no autoritzada de vehicles, així com els campaments i les acampades.

Article 34

1. L'Administració de l'Estat, sense perjudici de les competències de comunitats autònomes o ajuntaments, ha de dictar les normes generals i les específiques per a trams de costes determinats, sobre protecció i utilització del domini públic maritimoterrestre, amb subjecció al que preveu aquesta Llei. Aquestes normes han d'incloure directrius sobre les matèries següents:

a) Realització d'actuacions de defensa, regeneració, recuperació, millora i conservació del domini públic.

b) Prioritats per atendre les demandes d'utilització, existents i previsibles, en especial sobre serveis de temporada en platges, abocaments, i extraccions d'àrids en la ribera del mar i en els terrenys qualificats de domini públic en virtut dels articles 4 i 5.

c) Localització en el domini públic de les infraestructures i instal·lacions, incloent-hi les d'eliminació d'aigües residuals i abocaments al mar.

d) Atorgament de concessions i autoritzacions.

e) Règim d'utilització de les platges, seguretat humana en els llocs de bany i altres condicions generals sobre l'ús d'aquelles i les seves instal·lacions.

f) Adquisició, afectació i desafectació de terrenys.

2. Les normes específiques s'han de sotmetre a informe de la comunitat autònoma i l'ajuntament corresponent, amb caràcter previ a la seva aprovació.

Article 35

1. Les sol·licituds d'utilització del domini públic maritimoterrestre que s'oposin de manera notòria al que disposa la normativa en vigor es deneguen i s'arxiven en el termini màxim de dos mesos, sense més tràmit que l'audiència prèvia al peticionari.

Si es tracta de deficiències susceptibles d'esmena, s'ha de procedir en la forma que preveu la Llei de procediment administratiu.

2. L'administració no està obligada a atorgar els títols d'utilització del domini públic maritimoterrestre que se

sol·licitin d'acord amb les determinacions del pla o normes aprovades, i poden ser denegades per raons d'opunitat o altres d'interès públic degudament motivades.

Article 36

En els supòsits d'usos que puguin produir danys i perjudicis sobre el domini públic o privat, l'Administració de l'Estat està facultada per exigir al sol·licitant la presentació de tots els estudis i les garanties econòmiques que es determinin reglamentàriament per a la prevenció d'aquells, la reposició dels béns afectats i les indemnitzacions corresponents.

Article 37

1. L'ocupació del domini públic no implica en cap cas la cessió d'aquest, ni la seva utilització significa la cessió de les facultats demanials de l'Administració de l'Estat, ni l'assumpció per part d'aquesta de responsabilitats de cap tipus respecte al titular del dret a l'ocupació o a tercers. Aquest titular és el responsable dels danys i perjudicis que puguin ocasionar les obres i activitats al domini públic i al privat, excepte en cas que aquells tinguin l'origen en alguna clàusula imposada per l'Administració al titular i que sigui de compliment ineludible per part d'aquest.

2. L'Administració de l'Estat conserva en tot moment les facultats de tutela i policia sobre el domini públic afectat, i el titular de l'ocupació o activitat queda obligat a informar aquella de les incidències que s'hi produeixin en relació amb els béns esmentats i a complir les instruccions que li dicti.

3. L'Administració competent ha de portar, actualitzat, el registre d'usos del domini públic maritimoterrestre, en què s'han d'inscriure d'ofici, en la forma que es determini reglamentàriament, les reserves, adscripcions i concessions, així com les autoritzacions d'abocaments contaminants, i almenys anualment ha de revisar el compliment de les condicions estipulades, així com els efectes produïts. Els registres esmentats tenen caràcter públic, i es poden demanar els certificats oportuns sobre el seu contingut, els quals són un mitjà de prova de l'existència i situació del corresponent títol administratiu. Els canvis de titularitat i de característiques que es puguin produir s'han de reflectir així mateix en l'assentament corresponent.

Article 38

1. És prohibida la publicitat a través de cartells o tanques o per mitjans acústics o audiovisuals.

2. També és prohibit, sigui quin sigui el mitjà de difusió utilitzat, l'anunci d'activitats en el domini públic maritimoterrestre que no tingui el títol administratiu corresponent o que no s'ajusti a les seves condicions.

Article 39

Les empreses subministradores d'energia elèctrica, aigua, gas i telefonia han d'exigir per a la contractació dels seus respectius serveis la presentació del títol administratiu requerit segons aquesta Llei per a la realització de les obres o instal·lacions a les platges, zona maritimoterrestre o mar.

Article 40

Les utilitzacions no autoritzades prèviament, de conformitat amb el que estableix aquesta Llei, se sancionen d'acord amb el que preveu el títol V, sense perjudici de la seva legalització quan sigui possible i s'estimi convenient, cas en què s'han de seguir el procediment i els criteris que estableix aquesta Llei per a l'atorgament del títol corresponent.

Article 41

En cas de tempesta, risc greu, catàstrofe o calamitat pública o qualsevol altre estat de necessitat, urgència o concurrència de situacions anòmales o excepcionals, l'Administració competent pot disposar immediatament i sense tramitació ni indemnització prèvia del domini públic ocupat i de les obres i instal·lacions concedides o autoritzades, en la mesura que consideri necessària per a la protecció i seguretat dels béns i persones afectades. Per a les indemnitzacions corresponents cal atènyer-se al que disposa la Llei d'expropiació forçosa.

CAPÍTOL II

Projectes i obres

Article 42

1. Perquè l'Administració competent resolgui sobre l'ocupació o utilització del domini públic maritimoterrestre, s'ha de formular el corresponent projecte bàsic, en què s'han de fixar les característiques de les instal·lacions i obres, l'extensió de la zona de domini públic maritimoterrestre a ocupar o utilitzar i les altres especificacions que es determinin reglamentàriament. Amb posterioritat i abans de començar les obres, s'ha de formular el projecte de construcció, sense perjudici que, si vol, el peticionari pugui presentar aquest i no el bàsic acompanyant la seva sol·licitud.

2. Quan les activitats projectades puguin produir una alteració important del domini públic maritimoterrestre es requereix a més una avaluació prèvia dels seus efectes sobre aquest, en la forma que es determini reglamentàriament.

3. El projecte s'ha de sotmetre preceptivament a informació pública, llevat que es tracti d'autoritzacions o d'activitats relacionades amb la defensa nacional o per raons de seguretat.

4. Quan no es tracti d'utilització per part de l'Administració, s'hi ha d'adjuntar un estudi economicofinancer, el contingut del qual s'ha de definir reglamentàriament, i el pressupost estimat de les obres emplaçades en el domini públic maritimoterrestre.

Article 43

Les obres s'han d'executar de conformitat amb el projecte de construcció que s'aprovi en cada cas, que ha de completar el projecte bàsic.

Article 44

1. Els projectes s'han de formular de conformitat amb el planejament que, si s'escau, desenvolupin, i amb subjecció a les normes generals, específiques i tècniques que aprovi l'Administració competent en funció del tipus d'obra i del seu emplaçament.

2. S'hi han de preveure l'adaptació de les obres a l'entorn en què estiguin situades i, si s'escau, la influència de l'obra sobre la costa i els possibles efectes de regressió d'aquesta.

3. Quan el projecte contingui la previsió d'actuacions en el mar o en la zona maritimoterrestre, ha de comprendre un estudi bàsic de la dinàmica litoral, referit a la unitat fisiogràfica costanera corresponent, i dels efectes de les actuacions previstes.

4. Per a la creació i regeneració de platges s'ha de considerar prioritàriament l'actuació sobre els terrenys adjacents, la supressió o atenuació de les barreres al transport marí d'àrids, l'aportació artificial d'aquests, les obres submergides en el mar i qualsevol altra actuació que comporti la menor agressió a l'entorn natural.

5. Els passejos marítims s'han de localitzar fora de la ribera del mar i preferentment han de ser de vianants.

6. Les instal·lacions de tractament d'aigües residuals s'han d'emplaçar fora de la ribera del mar i dels primers 20 metres de la zona de servitud de protecció. No s'autoritza la instal·lació de col·lectors paral·lels a la costa dins la ribera del mar. En els primers 20 metres fora de la ribera del mar es prohibeixen els col·lectors paral·lels.

7. Els projectes han de contenir la declaració expressa que compleixen les disposicions d'aquesta Llei i de les normes generals i específiques que es dictin per al seu desplegament i aplicació.

Article 45

1. La tramitació dels projectes de l'Administració de l'Estat s'ha d'establir reglamentàriament, amb submissió, si s'escau, a informació pública i a informe dels departaments i organismes que es determinin. Si, com a conseqüència de les alegacions formulades en aquest tràmit, s'introdueixen modificacions substancials en el projecte, s'ha d'obrir un nou període d'informació.

2. L'aprovació dels projectes comporta la necessitat d'ocupació dels béns i drets que, si s'escau, sigui necessari expropiar. A aquest efecte, en el projecte ha de figurar la relació concreta i individualitzada dels béns i drets afectats, amb la seva descripció material.

3. La necessitat d'ocupació també s'ha de referir als béns i drets compresos en el replantejament del projecte i en les modificacions d'obra que es puguin aprovar posteriorment, amb els mateixos requisits assenyalats a l'apartat anterior.

Article 46

Amb la finalitat de garantir la integritat del domini públic marítimoterrestre i l'eficàcia de les mesures de protecció sobre aquest, l'Administració de l'Estat pot aprovar plans d'obres i altres actuacions de la seva competència.

CAPÍTOL III

Reserves i adscripcions

SECCIÓ 1a RESERVES

Article 47

1. L'Administració de l'Estat es pot reservar la utilització total o parcial de determinades pertinences del domini públic marítimoterrestre exclusivament per al compliment de fins de la seva competència, sempre que hi concorrin les circumstàncies que preveu l'article 32 d'aquesta Llei.

2. La reserva pot ser per a la realització d'estudis i investigacions, o per a obres, instal·lacions o serveis. La seva durada es limita al temps necessari per al compliment dels fins a què es refereix l'apartat anterior.

3. La declaració de zona de reserva s'ha de fer en virtut de les normes que preveu l'article 34 o, si no, per acord del Consell de Ministres. Preval davant qualsevol altra utilització i comporta la declaració d'utilitat pública i la necessitat d'ocupació, a efectes expropiatoris, dels drets preexistents que siguin incompatibles amb aquesta.

Article 48

1. La utilització o explotació de les zones de reserva es pot fer per mitjà de qualsevol de les modalitats de gestió directa o indirecta que es determinin reglamentàriament.

2. La reserva no pot emparar en cap cas la realització d'altres usos o activitats diferents de les que van justificar la declaració.

SECCIÓ 2a ADSCRIPCIONS

Article 49

1. L'adscripció de béns de domini públic marítimoterrestre a les comunitats autònomes per a la construcció de nous ports i vies de transport de titularitat d'aquelles, o d'ampliació o modificació dels existents, l'ha de formalitzar l'Administració de l'Estat. La porció de domini públic adscrita conserva aquesta qualificació jurídica, i correspon a la comunitat autònoma la seva utilització i gestió, adequades a la seva finalitat i amb subjecció a les disposicions pertinents. En tot cas, el termini de les concessions que s'atorguin en els béns adscrits no pot ser superior a trenta anys.

2. Als efectes previstos a l'apartat anterior, els projectes de les comunitats autònomes han de tenir l'informe favorable de l'Administració de l'Estat, quant a la delimitació del domini públic estatal susceptible d'adscripció, usos previstos i mesures necessàries per a la protecció del domini públic, i sense aquest requisit aquells no es poden entendre definitivament aprovats.

3. L'aprovació definitiva dels projectes comporta l'adscripció del domini públic en què estiguin emplaçades les obres i, si s'escau, la delimitació d'una nova zona de servei portuària. L'adscripció s'ha de formalitzar mitjançant una acta subscripta per representants de les dues administracions.

Article 50

Els béns de domini públic marítimoterrestre adscrits a una comunitat autònoma de conformitat amb el que preveu l'article anterior, que no siguin utilitzats per al compliment dels fins als quals es van adscriure, o que siguin necessaris per a l'activitat econòmica o l'interès general, segons els articles 131 i 149 de la Constitució, reverteixen a l'Estat, amb l'audiència prèvia de la comunitat autònoma, pel procediment que es determini reglamentàriament, i se'ls ha de donar la destinació que sigui procedent en cada cas.

CAPÍTOL IV

Autoritzacions

SECCIÓ 1a DISPOSICIONS GENERALS

Article 51

1. Estan subjectes a l'autorització administrativa prèvia les activitats en què, tot i no requerir obres o instal·lacions de cap tipus, hi concorrin circumstàncies especials d'intensitat, perillositat o rendibilitat, i així mateix l'ocupació del domini públic marítimoterrestre amb instal·lacions desmuntables o amb béns mobles.

2. S'entenen per instal·lacions desmuntables aquelles que:

a) Necessitin com a màxim obres puntuals de fonamentació, que en tot cas no poden sobresortir del terreny.

b) Estiguin constituïdes per elements de sèrie prefabricats, mòduls, plafons o similars, sense l'elaboració de materials a l'obra ni l'ús de soldadures.

c) Es muntin i desmuntin mitjançant processos seqüencials; el seu aixecament es pugui fer sense demo-

lició i el conjunt dels seus elements sigui fàcilment transportable.

Article 52

1. Les sol·licituds d'autorització només es poden referir a les instal·lacions i activitats previstes a les normes generals i específiques que es dictin en virtut del que estableix l'article 34.

2. Les sol·licituds es poden sotmetre a informació pública segons el que es determini reglamentàriament.

3. Les autoritzacions s'atorguen amb caràcter personal i intransferible entre vius, excepte en cas d'abocaments, i no són inscripcions en el Registre de la Propietat.

4. El termini de venciment és el que es determini en el títol corresponent, i no pot excedir un any, llevat dels casos en què aquesta Llei estableix un altre de diferent.

Article 53

1. Les autoritzacions l'objecte de les quals sigui l'explotació de serveis de temporada a les platges, que només requereixin instal·lacions desmuntables, s'atorguen als ajuntaments que ho sol·licitin, en la forma que es determini reglamentàriament i amb subjecció a les condicions que s'estableixin en les normes generals i específiques corresponents.

2. En cap cas l'atorgament d'aquestes autoritzacions no pot desnaturalitzar el principi de l'ús públic de les platges.

Article 54

No obstant el que disposa l'article anterior, es pot atorgar l'explotació total o parcial dels serveis de temporada als titulars de concessions de creació, regeneració o condicionament de platges, en els termes que s'estableixin en el títol corresponent.

Article 55

1. Les autoritzacions les pot revocar unilateralment l'Administració en qualsevol moment, sense dret a indemnització, quan siguin incompatibles amb la normativa aprovada amb posterioritat, produeixin danys en el domini públic, impedeixin la seva utilització per a activitats de més interès públic o menyscabin l'ús públic.

2. Extingida l'autorització, el titular té dret a retirar fora del domini públic i de les seves zones de servitud les instal·lacions corresponents i està obligat a aquesta retirada quan ho determini l'Administració competent, en la forma i termini reglamentaris. En tot cas, està obligat a restaurar la realitat física alterada.

SECCIÓ 2a ABOCAMENTS

Article 56

1. Les disposicions d'aquesta secció són aplicables als abocaments, tant líquids com sòlids, sigui quin sigui el bé de domini públic marítimoterrestre en què es realitzin.

2. Els abocaments al mar des de vaixells i aeronaus es regulen per la seva legislació específica.

3. És prohibit l'abocament de residus sòlids i runa al mar i la seva ribera, així com a la zona de servitud de protecció, excepte quan aquests siguin utilitzables com a reblliments i estiguin degudament autoritzats.

Article 57

1. Tots els abocaments requereixen l'autorització de l'Administració competent, que s'atorga amb subjecció a

la legislació estatal i autonòmica aplicable, sense perjudici de la concessió d'ocupació de domini públic, si s'escau.

2. En el cas d'abocaments contaminants, cal atènyer-se, a més, al que preveuen les normes a què es refereix l'article 34, i és necessari que el peticionari justifiqui prèviament la impossibilitat o dificultat d'aplicar una solució alternativa per a l'eliminació o tractament dels abocaments. No es poden abocar substàncies ni introduir formes d'energia que puguin comportar un perill o perjudici superior a l'admissible per a la salut pública i el medi natural, d'acord amb la normativa vigent.

3. En funció dels objectius de qualitat fixats per al medi receptor de contaminació, els abocaments s'han de limitar en la mesura que ho permetin l'estat de la tècnica, les primeres matèries i, especialment, en virtut de la capacitat d'absorció de la càrrega contaminant, sense que es produeixi una alteració significativa del medi esmentat.

Article 58

1. Entre les condicions a incloure en les autoritzacions d'abocament han de figurar les relatives a:

a) Termini de venciment, no superior a trenta anys.

b) Instal·lacions de tractament, depuració i evacuació necessàries, establint-ne les característiques i els elements de control del seu funcionament, amb fixació de les dates d'iniciació i terminació de la seva execució, així com de la seva entrada en servei.

c) Volum anual d'abocament.

d) Límits qualitius de l'abocament i terminis, si són procedents, per a l'adequació progressiva de les característiques de l'efluent als límits imposats.

e) Avaluació dels efectes sobre el medi receptor, objectius de qualitat de les aigües en la zona receptiva i previsions que, en cas que sigui necessari, s'hagin d'adoptar per reduir la contaminació.

f) Cànon d'abocament.

2. L'Administració competent pot modificar les condicions de les autoritzacions d'abocament, sense dret a indemnització, quan les circumstàncies que en van motivar l'atorgament s'hagin alterat o bé hi sobrevinguin altres que, si haguessin existit anteriorment, haurien justificat la seva denegació o l'atorgament en termes diferents. Si l'Administració ho considera necessari, pot suspendre els efectes de l'autorització fins que es compleixin les noves condicions establertes.

3. En cas que el titular de l'autorització no faci les modificacions en el termini que a aquest efecte li assenyali l'Administració competent, aquesta pot declarar la caducitat de l'autorització d'abocament, sense perjudici de la imposició de les sancions oportunes.

4. L'extinció de l'autorització d'abocament, sigui quina sigui la causa, comporta la de la concessió inherent d'ocupació del domini públic marítimoterrestre.

5. L'Administració competent pot efectuar totes les anàlisis i inspeccions que estimi convenients per comprovar les característiques de l'abocament i contrastar, si s'escau, el compliment de les condicions imposades en l'autorització de l'abocament.

6. Es poden constituir juntes d'usuaris per al tractament conjunt i l'abocament final d'efluents líquids.

Article 59

En els casos en què l'abocament pugui propiciar la infiltració o emmagatzematge de substàncies susceptibles de contaminar les aigües o capes subterrànies es requereix la realització prèvia d'un estudi hidrogeològic que en justifiqui la innocuïtat.

Article 60

Sense perjudici del que estableixin altres lleis específiques i de les exigències que comportin els programes de control i reducció de la contaminació per abocaments d'hidrocarburs al mar, les refineries de petroli, factories químiques i petroquímiques i instal·lacions de proveïment de combustibles líquids que posseeixin terminals de càrrega i descàrrega d'hidrocarburs en els ports, mar territorial i aigües interiors, han de disposar, pels voltants dels terminals, les instal·lacions de recepció dels residus d'hidrocarburs i tots els altres mitjans que per prevenir i combatre els vessaments estableixen les disposicions vigents en matèria de contaminació de les aigües del mar. Així mateix, les plataformes i instal·lacions dedicades a la prospecció d'hidrocarburs en el mar, la seva explotació o emmagatzematge han de disposar dels mitjans necessaris per prevenir i combatre els vessaments que es puguin produir.

Article 61

Les autoritzacions administratives sobre establiment, modificació o trasllat d'instal·lacions o indústries que originin o puguin originar abocaments al domini públic maritimoterrestre s'atorguen condicionades a l'obtenció de les corresponents autoritzacions d'abocament i concessions d'ocupació del domini esmentat.

Article 62

L'Administració competent pot prohibir, en zones concretes, els processos industrials els efluents dels quals, malgrat el tractament a què siguin sotmesos, puguin constituir un risc de contaminació superior a l'admissible, segons la normativa vigent, per al domini públic maritimoterrestre, bé sigui en el seu funcionament normal o en cas de situacions excepcionals previsibles.

SECCIÓ 3a EXTRACCIONS D'ÀRIDS I DRAGATGES

Article 63

1. Per atorgar les autoritzacions d'extraccions d'àrids i dragatges, és necessària l'avaluació dels seus efectes sobre el domini públic maritimoterrestre, referida tant al lloc d'extracció o dragatge com al de descàrrega si s'escau. S'ha de salvaguardar l'estabilitat de la platja, i preferentment s'han de considerar les seves necessitats d'aportació d'àrids.

2. Queden prohibides les extraccions d'àrids per a la construcció, excepte per a la creació i regeneració de platges.

3. Entre les condicions de l'autorització han de figurar les relatives a:

- a) Termini pel qual s'atorga.
- b) Volum a extreure, dragar o descarregar al domini públic maritimoterrestre, ritme d'aquestes accions i temps hàbil de treball.
- c) Procediment i maquinària d'execució.
- d) Destinació i, si s'escau, lloc de descàrrega en el domini públic dels productes extrets o dragatges.
- e) Mitjans i garanties per al control efectiu d'aquestes condicions.

4. En cas que es produeixin efectes perjudicials per al domini públic i el seu ús, l'Administració atorgant pot modificar les condicions inicials per corregir-los, o fins i tot revocar l'autorització, sense dret a cap indemnització per al seu titular.

CAPÍTOL V

Concessions*Article 64*

Tota ocupació dels béns de domini públic maritimoterrestre estatal amb obres o instal·lacions no desmuntables està subjecta a la concessió prèvia atorgada per l'Administració de l'Estat.

Article 65

L'atorgament de la concessió a què es refereix l'article anterior no eximeix el seu titular de l'obtenció de les concessions i autoritzacions que siguin exigibles per altres administracions públiques en virtut de les seves competències en matèria de ports, abocaments o altres d'específiques.

Article 66

1. Les concessions s'atorguen sense perjudici de tercer i salvaguardant els drets preexistents.

2. El termini és el que es determini en el títol corresponent. Reglamentàriament, s'han d'establir els terminis màxims de durada de les concessions en funció dels usos a què es destinin. En cap cas aquests terminis no poden excedir els trenta anys.

3. Quan l'objecte d'una concessió extingida fos una activitat emparada per una altra concessió d'explotació de recursos miners o energètics atorgada per l'Administració de l'Estat per un termini superior, el seu titular té dret que se li atorgui una nova concessió d'ocupació del domini públic maritimoterrestre per un termini igual al que resti de vigència a la concessió d'explotació, sense que en cap cas pugui excedir els trenta anys.

Article 67

Prèviament a la resolució sobre la sol·licitud de la concessió hi ha informació pública i oferta de condicions de l'Administració de l'Estat al peticionari, sense l'acceptació de les quals no és atorgada. Complerts aquests tràmits, la resolució corresponent l'ha de dictar, discrecionalment, el departament ministerial competent i s'ha de fer pública. Si el concessionari impugna les clàusules que ell va acceptar, l'Administració està facultada per declarar extingit el títol, excepte quan aquelles siguin il·legals.

Article 68

L'atorgament de la concessió pot implicar, segons el que es determini reglamentàriament, la declaració d'utilitat pública per part del departament ministerial competent, als efectes d'ocupació temporal o expropiació forçosa dels béns o drets afectats per l'objecte d'aquella.

Article 69

Els béns i drets expropiats s'han d'incorporar al domini públic maritimoterrestre des de la seva ocupació, en la forma prevista al títol concessional, sense que el concessionari estigui obligat a l'abonament del cànon d'ocupació pels terrenys expropiats a càrrec seu per a la seva incorporació a la concessió.

Article 70

1. Les concessions són inscripcions en el Registre de la Propietat. Extingida la concessió, la inscripció és cancel·lada d'ofici o a petició de l'Administració o de l'interessat.

2. Les concessions no són transmissibles per actes entre vius. En cas de mort del concessionari, els seus drets, a títol d'herència o llegat, es poden subrogar en els drets i obligacions d'aquell en el termini d'un any. Transcorregut aquest termini sense manifestació expressa a l'Administració concedent, s'entén que renunciïn a la concessió.

No obstant això, són transmissibles les concessions que serveixin de suport a la prestació d'un servei públic, quan l'Administració autoritzi la cessió del corresponent contracte de gestió del servei, així com les regulades a la Llei 23/1984, de 25 de juny, de cultius marins, i les vinculades a permisos d'investigació o concessions d'explotació previstos a la legislació de mines i hidrocarburs.

La transmissió no és eficaç fins que no s'hagi produït el reconeixement del compliment de les condicions establertes en la concessió.

3. La constitució d'hipoteques i altres drets de garantia sobre les concessions transmissibles, així com el seu embargament, els ha de comunicar prèviament a l'Administració concedent la persona o entitat a favor de la qual es constitueix el dret.

Article 71

1. Les concessions atorgades per a una pluralitat d'usos, amb instal·lacions separables són si s'escau divisibles, amb la conformitat de l'Administració concedent i en les condicions que aquesta dicti.

2. El concessionari pot renunciar en qualsevol moment a l'ocupació de la part del domini públic inclosa en el perímetre de la concessió que no sigui necessària per al seu objecte, amb la conformitat de l'Administració concedent.

3. La declaració d'utilitat pública, a efectes del rescat de la concessió, fins i tot amb una declaració d'urgència si s'escau, correspon al departament ministerial concedent.

Article 72

1. En tots els casos d'extinció d'una concessió, l'Administració de l'Estat ha de decidir sobre el manteniment de les obres i instal·lacions o el seu aixecament i retirada del domini públic i de la seva zona de servitud de protecció per part de l'interessat i a càrrec seu. Aquesta decisió s'adopta d'ofici o a instància d'aquell, a partir del moment anterior al venciment que es determini reglamentàriament en cas d'extinció normal per compliment del termini, i en els altres supòsits d'extinció en el moment de la resolució de l'expedient corresponent.

2. A partir del moment que s'indica al número anterior, el titular de la concessió ha de constituir el dipòsit suficient per respondre de les despeses d'aixecament de les obres o instal·lacions i retirada fora del domini públic marítimoterrestre i la seva zona de servitud de protecció, o de reparació d'aquelles, d'acord amb la resolució adoptada i la taxació executòria que assenyali l'Administració i de resultes de la liquidació que sigui procedent.

3. En cas que s'opti pel manteniment, en la data d'extinció de la concessió han de revertir a l'Administració de l'Estat gratuïtament i lliures de càrregues totes les obres i instal·lacions. L'Administració pot continuar l'explotació o utilització de les instal·lacions, segons el que es determini reglamentàriament.

CAPÍTOL VI

Disposicions comunes a autoritzacions i concessions

Article 73

L'Administració competent ha d'aprovar plecs de condicions generals per a l'atorgament de concessions i autoritzacions.

Article 74

1. Les sol·licituds acompanyades del projecte bàsic o de construcció, de conformitat amb el que preveu l'article 42, i del resguard acreditatiu de la constitució de les fiances que si s'escau corresponguin, s'han de tramitar en la forma que es determini reglamentàriament, amb les fases d'informació pública, d'informe dels organismes que hagin de ser consultats, i de confrontació prèvia del projecte.

2. Reglamentàriament es regulen els atorgaments a estrangers, per als quals es poden establir requisits especials o addicionals, condicionats a la prova de reciprocitat en els seus països d'origen per als nacionals espanyols.

Se n'exceptuen els nacionals dels estats membres de la Comunitat Econòmica Europea a reserva de les limitacions que per raons d'ordre públic, seguretat i salut públiques s'estableixin reglamentàriament.

3. En l'atorgament de les sol·licituds s'observa l'ordre de preferència que s'estableixi en les normes generals i específiques corresponents. Si no, són preferides les de més utilitat pública. Només en cas d'identitat entre diverses sol·licituds es té en compte la prioritat en la presentació.

Article 75

1. L'Administració pot convocar concursos per a l'atorgament de concessions i autoritzacions en el domini públic marítimoterrestre.

2. Si la convocatòria del concurs es produeix durant la tramitació d'una sol·licitud de concessió o autorització, l'interessat té dret, en cas que no resulti adjudicatari del títol, al cobrament de les despeses del projecte, en la forma que es determini reglamentàriament.

3. El concurs es pot declarar desert si cap de les ofertes presentades reuneix les condicions adequades.

Article 76

En tot títol d'atorgament, que té caràcter de públic, s'han de fixar les condicions pertinents i, en tot cas, les següents:

- a) Objecte i extensió de l'ocupació.
- b) Obres o instal·lacions que ha de fer l'adjudicatari amb referència al projecte respectiu i termini de començament i terminació d'aquelles.
- c) Termini d'atorgament i possibilitat de pròrroga, si és procedent.
- d) Cànon i taxes que ha d'abonar l'adjudicatari.
- e) Règim d'utilització, privada o pública, incloent-hi si s'escau les tarifes que ha d'abonar el públic amb descomposició dels seus factors constitutius com a base de futures revisions.
- f) En els casos d'utilització lucrativa, obligació de l'adjudicatari de facilitar tota la informació que li sol·liciti l'Administració sobre els resultats econòmics de l'explotació.
- g) Condicions que, com a resultat de l'avaluació d'efectes, es considerin necessàries per no perjudicar el medi.
- h) Senyalització marítima i de les zones d'ús públic.
- i) Obligació de l'adjudicatari de mantenir en bon estat el domini públic, obres i instal·lacions.
- j) Obligació de l'adjudicatari de constituir un dipòsit suficient per a les despeses de reparació o aixecament i retirada, parcial o total, de les obres i instal·lacions, a càrrec seu, a l'extinció del títol corresponent, llevat de decisió en contra de l'Administració competent.
- k) Causes de caducitat, de conformitat amb les que estableix l'article 79.
- l) Prescripcions tècniques al projecte, si s'escau.

Article 77

Les autoritzacions i concessions es poden modificar:

- a) Quan s'hagin alterat els supòsits determinants del seu atorgament.
- n) En casos de força major a petició del titular.
- c) Quan ho exigeixi la seva adequació als plans o normes corresponents.

Només en el tercer cas, el concessionari perjudicat té dret a indemnització, de conformitat amb el que disposa l'article 89 o supletòriament la legislació general d'expropiació forçosa.

Article 78

1. El dret a l'ocupació del domini públic s'extingeix per:

- a) Venciment del termini d'atorgament.
- b) Revisió d'ofici en els casos que preveu la Llei de procediment administratiu.
- c) Revocació per l'Administració quan es tracti d'autoritzacions.
- d) Revocació de les concessions per alteració dels supòsits físics existents en el moment de l'atorgament, quan no sigui possible la modificació del títol.
- e) Renúncia de l'adjudicatari, acceptada per l'Administració sempre que no tingui incidència negativa sobre el domini públic o la seva utilització o causi perjudicis a tercers.
- f) Mutu acord entre l'Administració i l'adjudicatari.
- g) Extinció de la concessió de servei públic del qual sigui suport el títol demanial.
- h) Caducitat.
- i) Rescat.

2. Extingit el dret a l'ocupació del domini públic, l'Administració no assumeix cap tipus d'obligació laboral del titular de l'activitat afectada.

Article 79

1. L'Administració, amb l'audiència prèvia del titular, declara la caducitat en els casos següents:

- a) No-iniciació, paralització o no terminació de les obres injustificadament durant el termini que es fixi en les condicions del títol.
- b) Abandonament o falta d'utilització durant un any, sense que hi hagi una causa justa.
- c) Impagament del cànon o taxes en un termini superior a un any.
- d) Alteració de la finalitat del títol.
- e) Incompliment de les condicions que s'hagin establert com a conseqüència de l'avaluació prèvia dels seus efectes sobre el domini públic marítimoterrestre.
- f) L'incompliment de les condicions b) i d) del número 3 de l'article 63 per a les extraccions d'àrids i dragatges.
- g) Privatització de l'ocupació, quan aquesta estigui destinada a la prestació de serveis al públic.
- h) Invasió del domini públic no atorgat.
- i) Augment de la superfície construïda, volum o altura màxima en més del 10 per 100 sobre el projecte autoritzat.
- j) No-constitució del dipòsit requerit per l'Administració per a la reparació o l'aixecament de les obres i instal·lacions.
- k) Obstaculització de l'exercici de les servituds sobre els terrenys adjacents amb el domini públic o l'aplicació de les limitacions establertes sobre la zona de servitud de protecció i d'influència.

l) En general, per incompliment d'altres condicions la inobservança de les quals estigui expressament sancionada amb la caducitat en el títol corresponent, i de les

bàsiques o decisòries per a l'adjudicació, si s'escau, del concurs convocat segons l'article 75.

2. En els altres supòsits d'incompliment o en cas d'infracció greu de conformitat amb aquesta Llei, l'Administració pot declarar la caducitat, amb l'audiència prèvia del titular i altres tràmits reglamentaris.

Article 80

1. Incoat l'expedient de caducitat, l'Administració pot disposar la paralització immediata de les obres, o la suspensió de l'ús i l'explotació de les instal·lacions, amb l'audiència prèvia en aquest últim cas del titular afectat i una vegada desestimades les seves alegacions.

2. La declaració de caducitat comporta la pèrdua de la fiança si n'hi ha.

3. Per a la suspensió de l'execució de la caducitat, l'interessat queda obligat al dipòsit previ import que es fixi en cada cas d'acord amb els criteris que s'estableixin reglamentàriament.

Article 81

1. El termini de venciment és improrrogable, llevat que en el títol d'atorgament s'hagi previst expressament el contrari; en aquest cas, a petició del titular i segons el parer de l'Administració competent, es pot prorrogar sempre que aquell no hagi estat sancionat per una infracció greu, i no se superin en total els terminis màxims reglamentaris.

2. A l'extinció de l'autorització o concessió, l'Administració de l'Estat, sense més tràmit, pren possessió de les instal·lacions i pot obtenir de les empreses subministradores d'energia elèctrica, aigua, gas i telefonia la suspensió del subministrament.

TÍTOL IV**Règim economicofinancer de la utilització del domini públic marítimoterrestre****CAPÍTOL PRIMER****Finançament d'obres i altres actuacions****Article 82**

Les obres de competència de l'Estat es financen amb càrrec als corresponents crèdits pressupostaris i, si s'escau, amb les aportacions de les comunitats autònomes, corporacions locals, organismes internacionals i particulars.

Article 83

1. Quan el finançament sigui compartit, l'aportació corresponent a cada partícip s'ha de fixar de comú acord, i s'hi ha de detallar la quantia i modalitat dels compromisos assumits.

2. Aquests acords es poden referir també a l'elaboració del planejament i dels projectes d'obres corresponents.

CAPÍTOL II**Cànon i taxes****Article 84**

1. Tota ocupació o aprofitament del domini públic marítimoterrestre estatal en virtut d'una concessió o auto-

rització, sigui quina sigui l'Administració atorgant, merita el corresponent cànon a favor de l'Administració de l'Estat, sense perjudici dels que siguin exigibles per aquella.

2. Estan obligats al pagament del cànon, en la quantia i condicions que es determinen en aquesta Llei, els titulars de les concessions i autoritzacions abans esmentades.

3. La base imposable és el valor del bé ocupat o aprofitat, que es determina de la manera següent:

a) Per ocupació de béns de domini públic maritimoterrestre, la valoració del bé ocupat es determina per equiparació al valor assignat a efectes fiscals als terrenys contigus a les seves zones de servitud, incrementat en els rendiments que sigui previsible obtenir en la utilització del domini. En el cas d'obres i instal·lacions, el seu valor material. En els supòsits d'obres i instal·lacions en el mar territorial destinades a la investigació o explotació de recursos miners i energètics, s'ha d'abonar un cànon d'una pesseta per metre quadrat de superfície ocupada.

b) Per aprofitament de béns de domini públic maritimoterrestre, el valor del bé és el dels materials aprofitats a preus mitjans de mercat.

4. El tipus de gravamen és del 8 per 100, sobre el valor de la base, llevat del cas d'aprofitament, que és del 100 per 100.

5. El cànon es pot reduir fins a un 90 per 100, en els supòsits d'ocupacions destinades a l'ús públic gratuït.

6. Les comunitats autònomes i les corporacions locals estan exemptes del pagament de cànon d'ocupació en les concessions o autoritzacions que se'ls atorguin, sempre que aquestes no siguin objecte d'explotació lucrativa, directament o per tercers.

7. L'obligació de satisfer el cànon d'ocupació neix, per als titulars de les concessions o autoritzacions, en el moment del seu atorgament i de l'aprovació de cadascuna de les revisions efectuades. En el cas d'aprofitament, quan aquest es produeixi.

El cànon és exigible en la quantia que correspongui i s'ha d'abonar una sola vegada o periòdicament en la forma que s'estableixi en les condicions de la concessió o autorització.

Article 85

1. Els abocaments contaminants autoritzats de conformitat amb el que disposa aquesta Llei es graven amb un cànon, en funció de la càrrega contaminant.

2. L'import d'aquesta exacció és el resultat de multiplicar la càrrega contaminant de l'abocament, expressada en unitats de contaminació, pel valor que s'assigni a la unitat.

S'entén per unitat de contaminació un patró convencional de mesura, que es fixa reglamentàriament, referit a la càrrega contaminant produïda per l'abocament tipus d'aigües domèstiques, corresponent a 1.000 habitants, i al període d'un any. Així mateix, per via reglamentària s'estableixen els barems d'equivalència per als abocaments d'aigües residuals d'una altra naturalesa.

El valor de la unitat de contaminació, que pot variar per als diferents trams de costa, es determina i revisa d'acord amb les previsions de les normes sobre qualitat de les aigües del mar.

3. El cànon el percep l'Administració atorgant de l'autorització d'abocament i s'ha de destinar a actuacions de sanejament i millora de la qualitat de les aigües del mar.

Article 86

S'han d'abonar taxes a percebre per l'Administració com a contraprestació a les activitats següents realitzades per aquesta:

a) Examen del projecte en la tramitació de sol·licituds d'autoritzacions i concessions.

b) Replantejament i la seva comprovació en les obres que es facin sobre el domini públic maritimoterrestre i les seves zones de servitud, i la seva inspecció i reconeixement final.

c) Aportació d'estudis o documentació tècnica, a sol·licitud d'interessats.

d) Pràctica de particions, delimitacions i altres actuacions tècniques i administratives, a instància dels peticionaris.

e) Còpies de documents.

Article 87

1. Estan obligats al pagament de la taxa els sol·licitants de les prestacions enumerades a l'article anterior.

2. La base imposable està constituïda pels costos directament imputables a la prestació del servei realitzat.

3. El tipus de gravamen és del 100 per 100 sobre el valor de la base.

4. L'obligació de satisfer les taxes neix per als sol·licitants en el moment de ser admesa per l'Administració la prestació del servei.

5. La taxa és exigible, en la quantia que correspongui, en el termini que es fixi a partir de la data de notificació de la liquidació.

CAPÍTOL III

Fiances

Article 88

1. Els peticionaris de concessions i autoritzacions en el domini públic maritimoterrestre que regula aquesta Llei han d'acreditar davant l'Administració competent, en presentar la sol·licitud, la prestació de la fiança provisional, per un import del 2 per 100 del pressupost de les obres o instal·lacions a realitzar en el domini de què es tracti, en la forma que es determini reglamentàriament.

2. Atorgada la concessió o autorització, es constitueix la fiança definitiva, i la provisional s'eleva al 5 per 100 del pressupost corresponent de les obres o instal·lacions. Si el peticionari ha prestat fiança per la sol·licitud d'altres concessions o autoritzacions a atorgar per l'Administració de l'Estat, que siguin exigibles per a la realització de l'activitat que motiva la sol·licitud d'ocupació del domini públic, la quantia total acumulada de les fiances no pot excedir el 5 per 100 del pressupost esmentat.

3. Si l'interessat desisteix de la petició o renuncia al títol, perd la fiança constituïda.

4. En el cas d'abocaments, l'Administració competent pot exigir la constitució d'una fiança complementària, per respondre del compliment de les condicions d'aquell, en una quantia equivalent a l'import d'un semestre del cànon d'abocament, i és susceptible de revisions periòdiques en funció de les variacions d'aquest.

5. La fiança definitiva s'ha de tornar al cap d'un any de l'aprovació del reconeixement de les obres, en cas de concessió o d'autorització amb un termini de venciment superior a l'any, i en un altre cas, al seu venciment, llevat dels supòsits de renúncia i caducitat, amb deducció de les quantitats que, si s'escau, s'hagin de fer efectives en concepte de penalitats i responsabilitats en què hagi pogut incórrer el concessionari.

6. El dret a la devolució de la fiança prescriu si no ha estat sol·licitada en el termini de cinc anys, a partir del moment en què sigui procedent.

CAPÍTOL IV

Valoració de rescats*Article 89*

La valoració de les concessions, en cas de rescat total o parcial, s'ha d'atenir a les regles següents:

a) S'indemnitza pel valor de les obres no amortitzades, incloses en l'acta de reconeixement de la concessió, suposant una amortització lineal per al període de durada d'aquella, actualitzant els preus del projecte, fins i tot honoraris d'aquest i direcció d'obres, d'acord amb les normes oficials i considerant l'estat de les obres.

b) ambé s'indemnitza la pèrdua de beneficis en l'exercici econòmic o any en curs, en què es realitza el rescat, degudament justificada amb les declaracions presentades a efectes fiscals.

c) En qualsevol cas, no es tenen en compte les obres i instal·lacions realitzades pel concessionari sense autorització prèvia, que passen al domini públic sense dret a indemnització.

TÍTOL V

Infraccions i sancions

CAPÍTOL PRIMER

Infraccions*Article 90*

Es consideren infraccions de conformitat amb aquesta Llei les següents:

a) Les accions o omissions que causin danys o menyscabament als béns del domini públic maritimoterrestre o al seu ús, així com l'ocupació sense el títol administratiu adequat.

b) L'execució de treballs, obres, instal·lacions, abocaments, cultius, plantacions o tales en el domini públic maritimoterrestre sense el títol administratiu adequat.

c) L'incompliment del que s'estableix en matèria de servituds i de les determinacions que continguin a les normes aprovades de conformitat amb aquesta Llei.

d) L'incompliment de les condicions dels títols administratius corresponents, sense perjudici de la seva caducitat.

e) La publicitat prohibida en el domini públic maritimoterrestre o en la zona de servitud de protecció.

f) L'anunci d'activitats a realitzar en el domini públic i les seves zones de servitud sense el títol administratiu adequat o en pugna amb les seves condicions.

g) L'obstrucció a l'exercici de les funcions de policia que corresponen a l'Administració.

h) El falsejament de la informació subministrada a l'Administració per pròpia iniciativa o a requeriment d'aquesta.

i) L'incompliment total o parcial d'altres prohibicions que estableix aquesta Llei i l'omissió d'actuacions que siguin obligatòries de conformitat amb aquesta.

Article 91

1. Les infraccions es classifiquen en lleus i greus.
2. Són infraccions greus:

a) L'alteració de fites de les delimitacions.

b) L'execució no autoritzada d'obres i instal·lacions en el domini públic maritimoterrestre, així com l'augment

de superfície, volum o altura construïts sobre els autoritzats.

c) L'extracció no autoritzada d'àrids i l'incompliment de les limitacions a la propietat sobre aquests.

d) La interrupció dels accessos públics al mar i de la servitud de trànsit.

e) La realització de construccions no autoritzades a la zona de servitud de protecció.

f) Les accions o omissions que impliquin un risc per a la salut o seguretat de vides humanes, sempre que no constitueixin un delictes, i, en tot cas, l'abocament no autoritzat d'aigües residuals.

g) La utilització del domini públic maritimoterrestre i de les seves zones de servitud per als usos que aquesta Llei no permet.

h) La realització, sense el títol administratiu exigible de conformitat amb aquesta Llei, de qualsevol tipus d'obres o instal·lacions a les zones de servitud definides en aquesta Llei, sempre que s'hagi desatès el requeriment exprés de l'Administració per a la cessació de la conducta abusiva o que, tot i que s'hagi notificat la incoació d'un expedient sancionador, s'hagi persistit en aquesta conducta.

i) Les accions o omissions que produeixin danys irreparables o de difícil reparació en el domini públic o comportin un obstacle greu a l'exercici de les funcions de l'Administració.

j) La reincidència en faltes lleus abans del termini establert per a la seva prescripció.

3. Tenen el caràcter d'infraccions lleus les accions o omissions que preveu l'article 90 que no estiguin compreses en l'enumeració de l'apartat anterior.

Article 92

El termini de prescripció de les infraccions és de quatre anys per a les greus i d'un any per a les lleus, a partir de la seva total consumació. No obstant això, s'exigeix la restitució de les coses i la seva reposició al seu estat anterior, sigui quin sigui el temps transcorregut.

Article 93

Són responsables de la infracció les persones físiques o jurídiques següents:

a) En el cas d'incompliment de les condicions d'un títol administratiu, el titular d'aquest.

b) En altres casos, el promotor de l'activitat, l'empresari que l'executa i el tècnic director d'aquesta.

c) En les infraccions derivades de l'atorgament de títols administratius que siguin contraris al que estableix aquesta Llei i l'exercici dels quals ocasioni danys greus al domini públic o a tercers, són igualment responsables:

1r Els funcionaris o empleats de qualsevol Administració pública que emetin un informi favorable de l'atorgament del corresponent títol, que són sancionats per falta greu en via disciplinària, amb l'expedient corresponent previ.

2n Les autoritats i els membres d'òrgans col·legiats de qualsevol corporacions o entitats públiques que resolguin o votin a favor de l'atorgament del títol, desoïnt informes preceptius i unànimes en què s'adverteixi expressament de la il·legalitat, o quan no s'hagin demanat els dits informes. La sanció és d'una multa de la quantia que correspongui en cada cas per aplicació dels criteris d'aquesta Llei.

La procedència d'indemnització pels perjudicis que pateixin els particulars en els supòsits que preveu aquest apartat es determina de conformitat amb les normes que regulen amb caràcter general la responsabilitat de l'Admi-

nistració. En cap cas no és procedent la indemnització si hi ha dol, culpa o negligència greus imputables al perjudicat.

CAPÍTOL II

Sancions

SECCIÓ 1a DISPOSICIONS GENERALS

Article 94

1. Tota acció o omissió que sigui constitutiva d'infracció se sanciona amb la multa que sigui procedent segons els articles 97 i 98.

2. Si un mateix fet o omissió és constitutiu de dues o més infraccions, es pren en consideració únicament la que comporti la màxima sanció. No obstant això, els titulars de concessions atorgades d'acord amb aquesta Llei poden ser sancionats sempre per les infraccions que s'hi estableixen, amb independència d'altres responsabilitats que, si s'escau, siguin exigibles.

3. Quan, segons el parer de l'Administració, la infracció pugui ser constitutiva d'un delictes o falta, l'òrgan administratiu ho ha de traslladar al Ministeri Fiscal, i aquell s'ha d'abstenir de prosseguir el procediment sancionador mentre l'autoritat judicial no s'hagi pronunciat. La sanció penal exclou la imposició d'una sanció administrativa.

4. En cas de reincidència en infraccions greus es pot declarar la inhabilitació per ser titular d'autoritzacions i concessions per un termini d'un a tres anys.

Article 95

1. Sense perjudici de la sanció penal o administrativa que s'imposi, l'infractor està obligat a la restitució de les coses i reposició al seu estat anterior, amb la indemnització de danys irreparables i perjudicis causats, en el termini que en cada cas es fixi en la resolució corresponent.

2. Quan la infracció derivi de l'incompliment de les condicions del títol administratiu se'n declara la caducitat, quan sigui procedent, de conformitat amb el que preveu l'article 79.

3. Així mateix s'inicien els procediments de suspensió dels efectes i anul·lació dels actes administratius en què presumptament es pugui emparar l'actuació il·legal.

Article 96

Les sancions imposades per infraccions greus, una vegada fermes, s'han de fer públiques en la forma que es determini reglamentàriament.

SECCIÓ 2a MULTES

Article 97

1. Per a les infraccions greus, la sanció és:

a) En els supòsits dels apartats a), d), f), g) i i) de l'article 91.2, una multa de fins a 50 milions de pessetes.

b) En els supòsits dels apartats b), e) i h) de l'article esmentat, una multa del 50 per 100 del valor de les obres i instal·lacions quan estiguin en domini públic o a la zona de servitud de trànsit, i del 25 per 100 en la resta de la zona de servitud de protecció.

c) En els supòsits de l'apartat c), una multa equivalent al 100 per 100 del valor dels materials extrets o fins a 50 milions de pessetes en cas d'incompliment de les limitacions a la propietat.

d) En els supòsits de l'apartat j), la multa que sigui procedent per aplicació del que estableixen els apartats anteriors, segons la naturalesa de la infracció.

2. Per a les infraccions lleus la sanció és de multa, en la quantia que es determini reglamentàriament per a cada tipus d'infracció, aplicant-hi els criteris de l'apartat anterior, de manera que aquella no sigui superior a la meitat de la que resultaria d'acord amb els criteris esmentats, ni, en tot cas, a 10.000.000 de pessetes.

3. Es considera com a circumstància atenuant, i es pot reduir la quantia de la multa fins a la meitat, el fet d'haver procedit a corregir la situació creada per la comissió de la infracció, en el termini que s'assenyali en el requeriment corresponent.

Article 98

L'incompliment per part de les empreses subministradores de serveis de les obligacions que estableixen els articles 39 i 103 dóna lloc que l'Administració competent els imposi una multa des de l'import fins al quintuple de l'import de la connexió de servei, sense perjudici d'altres sancions que siguin procedents.

Article 99

1. La imposició de les multes correspon a l'Administració competent per raó de la matèria. Quan ho sigui l'Administració de l'Estat, estan facultats, d'acord amb els límits que es fixen a continuació, els òrgans següents:

a) Cap del servei perifèric, fins a 1.000.000 de pessetes.

b) Delegat insular del Govern, governador civil o delegat del Govern a la comunitat autònoma, si s'escau, fins a 5.000.000.

c) Director general, fins a 25.000.000.

d) Ministre, fins a 100.000.000.

e) Consell de Ministres, més de 100.000.000.

2. Aquests límits es poden actualitzar mitjançant un reial decret aprovat pel Consell de Ministres.

3. Les comunitats autònomes poden imposar multes de fins a 200.000.000 de pessetes en l'àmbit de la seva competència d'execució de la legislació estatal en matèria d'abocaments industrials i contaminants.

4. Els alcaldes, en matèria de competència municipal segons aquesta Llei, poden imposar multes de fins a 1.000.000 de pessetes.

SECCIÓ 3a RESTITUCIÓ I REPOSICIÓ I INDEMNITZACIÓ

Article 100

1. Quan la restitució i reposició a què es refereix l'article 95.1 no siguin possibles i, en tot cas, quan subsisteixin danys irreparables i perjudicis, els responsables de la infracció han d'abonar les indemnitzacions que siguin procedents, fixades executòriament per l'Administració.

2. Quan els danys siguin de difícil avaluació, s'han de tenir en compte els criteris següents:

a) Cost teòric de la restitució i reposició.

b) Valor dels béns danyats.

c) Cost del projecte o activitat causant del dany.

d) Benefici obtingut amb l'activitat infractora.

3. Quan el benefici sigui superior a la indemnització es pren per a aquesta, com a mínim, la quantia d'aquell.

CAPÍTOL III

Procediment i mitjans d'execució

SECCIÓ 1a PROCEDIMENT

Article 101

1. Els funcionaris i autoritats corresponents estan obligats a formular les denúncies, tramitar les que es presentin i resoldre les de la seva competència, imposant les sancions que siguin procedents.

2. Als efectes indicats, els funcionaris i agents de l'Administració estan facultats per accedir als terrenys de propietat privada en què s'hagin de fer les comprovacions i actuacions corresponents.

Article 102

Advertida l'existència d'una possible infracció, l'òrgan competent, amb les diligències oportunes prèvies, ha d'incoar al presumpte infractor un expedient sancionador i li ha de notificar el plec de càrrecs perquè aquell formuli les al·legacions que estimi oportunes, i seguidament li ha de comunicar la resolució.

Article 103

1. Quan es tracti d'obres il·legals en curs d'execució, l'òrgan competent ha d'ordenar-ne la paralització en el moment de la incoació de l'expedient sancionador. Quan es tracti d'instal·lacions en explotació, ha de disposar la suspensió de l'ús o activitat indeguts, una vegada desestimades, si s'escau, les al·legacions pertinents. En els dos casos es pot procedir al precintament de les obres o instal·lacions.

2. Les empreses de serveis a què es refereix l'article 39 han de suspendre el subministrament a requeriment de l'Administració.

Article 104

1. Per a l'efectivitat de la paralització, prohibició o suspensió que preveu l'article anterior, així com per a la recuperació d'ofici del domini públic a què es refereix l'article 10.2, l'òrgan competent ha de demanar, quan sigui necessari, la col·laboració de la força pública.

2. Quan l'interessat hagi incomplert l'ordre de paralització, s'ha de procedir al precintament o la retirada dels materials preparats per ser utilitzats en les obres i la maquinària afecta a aquestes. En aquest últim cas l'interessat pot recuperar els materials retirats, amb l'abonament previ de les despeses de transport i custòdia.

Article 105

Quan no sigui procedent la paralització o suspensió d'una instal·lació de tractament i depuració d'abocaments i es derivin greus inconvenients de l'incompliment de les condicions estipulades, l'Administració, amb el requeriment previ al titular perquè corregeixi les deficiències en el termini que se li indiqui, i en cas que no les corregeixi, ha de procedir a la seva execució subsidiària a costa d'aquell.

Article 106

Durant el temps de paralització, prohibició o suspensió, l'Administració no assumeix cap tipus d'obligació laboral del titular de l'activitat afectada, sense perjudici del que estableix l'article 57.4 de l'Estatut dels treballadors.

SECCIÓ 2a EXECUCIÓ FORÇOSA

Article 107

1. Tant l'import de les multes com el de les responsabilitats administratives es poden exigir per la via administrativa de constrenyiment.

2. En cas que s'acordi la suspensió de l'execució de la multa o de la reparació, l'interessat està obligat a garantir-ne l'import perquè la suspensió sigui efectiva.

3. Els òrgans sancionadors poden imposar multes coercitives quan transcorrin els terminis assenyalats en el requeriment corresponent, i de conformitat amb el que preveu la Llei de procediment administratiu. La quantia de cadascuna no pot superar el 20 per 100 de la multa fixada per a la infracció comesa.

4. Així mateix, es pot procedir a l'execució subsidiària per compte de l'infractor i a càrrec seu.

Article 108

El desnonament administratiu dels que ocupin de manera indeguda i sense títol suficient béns del domini públic marítimoterrestre l'ha de decretar l'òrgan competent, amb el requeriment previ a l'usurpador perquè cessi en la seva actuació, amb un termini de vuit dies perquè pugui presentar al·legacions, i en cas de resistència activa o passiva al dit requeriment. Les despeses que es causin són a càrrec dels desnonats.

SECCIÓ 3a ACCIÓ PÚBLICA

Article 109

1. És pública l'acció per exigir davant els òrgans administratius i els tribunals l'observança del que estableixen aquesta Llei i les disposicions que es dictin per al seu desplegament i aplicació.

2. L'Administració, comprovada l'existència de la infracció i sempre que el fet denunciat no sigui matèria d'un expedient sancionador ja finalitzat o en tràmit, ha d'abonar als particulars denunciants les despeses justificades en què hagin incorregut.

TÍTOL VI

Competències administratives

CAPÍTOL PRIMER

Competències de l'Administració de l'Estat*Article 110*

Correspon a l'Administració de l'Estat, en els termes que estableix aquesta Llei:

a) La delimitació dels béns de domini públic marítimoterrestre, així com la seva afectació i desafectació, i l'adquisició i expropiació de terrenys per a la seva incorporació al domini esmentat.

b) La gestió del domini públic marítimoterrestre, incloent-hi l'atorgament d'adscripcions, concessions i autoritzacions per a la seva ocupació i aprofitament, la declaració de zones de reserva, les autoritzacions a les zones de servitud i, en tot cas, les concessions d'obres fixes al mar, així com les d'instal·lacions marítimes menors, com ara embarcadors, pantalans, varadors i altres d'anàlogues que no formin part d'un port o que hi estiguin adscrites.

c) La tutela i policia del domini públic marítimoterrestre i de les seves servituds, així com la vigilància del

compliment de les condicions d'acord amb les quals hagin estat atorgades les concessions i autoritzacions corresponents.

d) L'exercici dels drets de tempteig i retracte en les transmissions dels jaciments d'àrids i, si s'escau, la seva expropiació.

e) La realització de mesuraments i aforaments, estudis d'hidràulica marítima i informació sobre el clima marítim.

f) L'aprovació de les normes elaborades de conformitat amb el que estableixen els articles 22 i 34 d'aquesta Llei.

g) Les obres i actuacions d'interès general o les que afectin més d'una comunitat autònoma.

h) L'autorització d'abocaments, llevat dels industrials i contaminants des de terra al mar.

i) L'elaboració i aprovació de les disposicions sobre abocaments, seguretat humana en llocs de bany i salvament marítim.

j) La il·luminació de costes i senyals marítics.

k) La prestació de tota classe de serveis tècnics relacionats amb l'exercici de les competències anteriors i l'assessorament a les comunitats autònomes, corporacions locals i altres entitats públiques o privades i als particulars que ho sol·licitin.

l) L'execució dels acords i convenis internacionals en les matèries de la seva competència i, si s'escau, la coordinació i inspecció del seu compliment per les comunitats autònomes, i, si és procedent, es poden les mesures adequades per a la seva observança.

m) La implantació d'un banc de dades oceanogràfic que serveixi per definir les condicions de clima marítim a la costa espanyola, per a la qual cosa les diferents administracions públiques han de subministrar la informació que se'ls demani. Reglamentàriament, s'ha de determinar el procediment d'accés a la informació, que ha d'estar a disposició de qui la sol·liciti.

Article 111

1. Tenen la qualificació d'obres d'interès general i són competència de l'Administració de l'Estat:

a) Les que siguin necessàries per a la protecció, defensa i conservació del domini públic maritimoterrestre, així com el seu ús.

b) Les de creació, regeneració i recuperació de platges.

c) Les d'accés públic al mar no previstes en el planejament urbanístic.

d) Les emplaçades en el mar i aigües interiors, sense perjudici de les competències de les comunitats autònomes sobre aqüicultura, si s'escau.

e) Les d'il·luminació de costes i senyals marítics.

2. L'execució de les obres d'interès general enumerades a l'apartat anterior no la poden suspendre altres administracions públiques, sense perjudici de la interposició dels recursos que siguin procedents.

3. L'Administració de l'Estat queda exempta de l'abonament de taxes per l'expedició de les llicències que siguin exigibles d'acord amb la legislació urbanística.

Article 112

Correspon també a l'Administració de l'Estat emetre un informe, amb caràcter preceptiu i vinculant, en els supòsits següents:

a) Plans i normes d'ordenació territorial o urbanística i la seva modificació o revisió, quant al compliment de les disposicions d'aquesta Llei i de les normes que es dictin per al seu desplegament i aplicació.

b) Plans i autoritzacions d'abocaments industrials i contaminants al mar des de terra, a efectes del compliment de la legislació estatal i de l'ocupació del domini públic maritimoterrestre.

c) Projectes de construcció de nous ports i vies de transport de competència de les comunitats autònomes, ampliació dels existents o de la seva zona de servei, i modificació de la seva configuració exterior, de conformitat amb el que preveu l'article 49.

d) Declaracions de zones d'interès per a cultius marins, concessions i autoritzacions, d'acord amb la legislació específica.

Article 113

Les competències que aquesta Llei atribueix a l'Administració de l'Estat s'han d'exercir a través de l'estructura administrativa que es determini reglamentàriament.

CAPÍTOL II

Competències de les comunitats autònomes

Article 114

Les comunitats autònomes han d'exercir les competències que, en les matèries d'ordenació territorial i del litoral, ports, urbanisme, abocaments al mar i altres relacionades amb l'àmbit d'aquesta Llei, tinguin atribuïdes en virtut dels seus respectius estatuts.

CAPÍTOL III

Competències municipals

Article 115

Les competències municipals, en els termes previstos per la legislació que dictin les comunitats autònomes, poden comprendre els aspectes següents:

a) Informar de les delimitacions del domini públic maritimoterrestre.

b) Informar de les sol·licituds de reserves, adscripcions, autoritzacions i concessions per a l'ocupació i aprofitament del domini públic maritimoterrestre.

c) Explotar, si s'escau, els serveis de temporada que es puguin establir a les platges per qualsevol de les formes de gestió directa o indirecta que preveu la legislació de règim local.

d) Mantenir les platges i llocs públics de bany en les condicions de neteja, higiene i salubritat adequades, així com vigilar l'observança de les normes i instruccions que dicti l'Administració de l'Estat sobre salvament i seguretat de les vides humanes.

CAPÍTOL IV

Relacions interadministratives

Article 116

Les administracions públiques les competències de les quals incideixin sobre l'àmbit espacial que preveu aquesta Llei han d'ajustar les seves relacions recíproques als deures d'informació mútua, col·laboració, coordinació i respecte a aquelles.

Article 117

1. En la tramitació de tot planejament territorial i urbanístic que ordeni el litoral, l'òrgan competent, per a la seva aprovació inicial, ha d'enviar, abans de l'aprovació

esmentada, el contingut del projecte corresponent a l'Administració de l'Estat perquè aquesta emeti, en el termini d'un mes, un informe comprensiu dels suggeriments i observacions que estimi convenients.

2. Conclou la tramitació del pla o normes de què es tracti i immediatament abans de l'aprovació definitiva, l'Administració competent ha de traslladar a la de l'Estat el contingut d'aquell perquè en el termini de dos mesos s'hi pronunciï. En cas que l'informe no sigui favorable en aspectes de la seva competència, s'ha d'obrir un període de consultes, a fi d'arribar a un acord. Si, com a resultat d'aquest acord, es modifica substancialment el contingut del pla o normes, s'ha de sotmetre novament a informació pública i audiència dels organismes que hagin intervingut preceptivament en l'elaboració.

3. El compliment dels tràmits a què es refereix l'apartat anterior interromp el còmput dels terminis que per a l'aprovació dels plans d'ordenació s'estableixen a la legislació urbanística.

Article 118

A fi d'assegurar la coherència de l'actuació de les administracions públiques a la zona litoral, s'atribueix a l'Administració de l'Estat la facultat de coordinar l'activitat de l'Administració local implicada, en els termes de l'article 59 de la Llei reguladora de les bases del règim local.

CAPÍTOL V

Impugnació d'actes i acords

Article 119

Es declaren contraris a l'interès general els actes i acords que infringeixin aquesta Llei o les normes aprovades de conformitat amb aquesta, i els pot impugnar directament l'Administració de l'Estat, autonòmica o local, davant els òrgans de l'ordre jurisdiccional contenciós administratiu, amb petició expressa de suspensió. El tribunal s'ha de pronunciar sobre la suspensió en el primer tràmit següent a la petició d'aquesta.

DISPOSICIONS TRANSITÒRIES

Primera.-1. En virtut del que disposa l'article 132.2 de la Constitució, els titulars d'espais de la zona maritimoterrestre, platja i mar territorial que hagin estat declarats de propietat particular per sentència judicial ferma anterior a l'entrada en vigor d'aquesta Llei passen a ser titulars d'un dret d'ocupació i aprofitament del domini públic maritimoterrestre, i a aquest efecte han de sol·licitar la corresponent concessió en el termini d'un any a comptar de la data esmentada. La concessió s'atorga per trenta anys, prorrogables per altres trenta, respectant els usos i aprofitaments existents, sense l'obligació d'abonar un cànon, i s'ha d'inscriure en el Registre a què es refereix l'article 37.3.

2. Els terrenys de la zona maritimoterrestre o platja que l'Administració no hagi pogut ocupar en practicar una delimitació anterior a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, perquè estan emparats pels títols a què es refereix l'article 6.3 de la Llei de costes de 26 d'abril de 1969, queden subjectes al règim que estableix aquesta Llei per a la utilització del domini públic, si bé els titulars inscrits poden sol·licitar, en el termini d'un any, a comptar de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, la legalització d'usos existents, mitjançant la concessió corresponents, en els termes de la disposició transitòria quarta.

Així mateix, tenen preferència, durant un període de deu anys, per a l'obtenció dels drets d'ocupació o aprofitament que, si s'escau, es puguin atorgar sobre els terrenys esmentats. Tot això sense perjudici de les accions

civils que aquells puguin exercir en defensa dels seus drets.

3. En els trams de costa en què el domini públic maritimoterrestre no estigui delimitat o ho estigui parcialment a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, s'ha de procedir a la pràctica de la delimitació corresponent, l'aprovació de la qual té els efectes que preveu l'article 13 per a tots els terrenys que resultin inclosos en el domini públic, encara que hagin estat ocupats per obres.

4. En els trams de costa en què s'hagi completat la delimitació del domini públic maritimoterrestre a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, però en què se n'hagi de practicar una de nova per adequar-los a les característiques establertes en aquella per als diferents béns, els terrenys que resultin compresos entre l'antiga i la nova delimitació queden subjectes al règim que estableix l'apartat primer d'aquesta disposició, i es computa el termini d'un any per a la sol·licitud de la concessió a què aquest es refereix a partir de la data d'aprovació de la delimitació corresponent.

Segona.-1. Els terrenys sobrants i desafectats del domini públic marítim, de conformitat amb el que preveu l'article 5.2 de la Llei de costes de 26 d'abril de 1969, que no hagin estat alienats o recuperats pels seus antics propietaris a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, i els del patrimoni de l'Estat en què concorren les circumstàncies previstes a l'article 17 d'aquesta, són afectats al domini públic maritimoterrestre, d'acord amb el que estableix l'article esmentat, una vegada que es procedeixi a l'actualització de la delimitació, i mentrestant no es poden ser alienats ni afectats a altres finalitats d'ús o servei públic.

2. Els terrenys guanyats o que s'han de guanyar en propietat al mar i els dessecats en la seva ribera, en virtut d'una clàusula concessional establerta abans de la promulgació d'aquesta Llei, es mantenen en aquesta situació jurídica, si bé les seves platges i zona maritimoterrestre continuen sent en tot cas de domini públic. Els terrenys guanyats al mar i els dessecats en la seva ribera sense títol administratiu suficient continuen sent de domini públic.

3. Els illots de propietat particular abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei conserven aquesta condició, si bé les seves platges i zona maritimoterrestre continuen sent de domini públic en tot cas.

Tercera.-1. Les disposicions que conté el títol II sobre les zones de servitud de protecció i d'influència són aplicables als terrenys que a l'entrada en vigor d'aquesta Llei estiguin classificats com a sòl urbanitzable no programat i sòl no urbanitzable. Les posteriors revisions de l'ordenació que prevegin la futura urbanització dels terrenys esmentats i el seu consegüent canvi de classificació han de respectar íntegrament les disposicions esmentades.

2. En els terrenys que, a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, estiguin classificats com a sòl urbanitzable programat o apte per a la urbanització es manté l'aprofitament urbanístic que tinguin atribuït, i s'hi han d'aplicar les regles següents:

a) Si no disposen d'un pla parcial aprovat definitivament, aquest pla ha de respectar íntegrament i en els termes de l'apartat anterior les disposicions d'aquesta Llei, sempre que no comporti una indemnització d'acord amb la legislació urbanística.

b) Si disposen d'un pla parcial aprovat definitivament, s'han d'executar les determinacions del pla respectiu, amb subjecció al que preveu l'apartat següent per al sòl urbà. No obstant això, els plans parcials aprovats definitivament després de l'1 de gener de 1988 i abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, que siguin contraris al que s'hi preveu, s'han de revisar per adaptar-los a les seves disposicions, sempre que no comporti una indemnització d'acord amb la legislació urbanística. S'ha d'aplicar la mateixa regla als plans parcials l'execució dels quals no s'ha portat a efecte en el termini previst per causes no

imputables a l'Administració, sigui quina sigui la data de la seva aprovació definitiva.

3. Els terrenys classificats com a sòl urbà a l'entrada en vigor d'aquesta Llei estan subjectes a les servituds que s'hi estableixen, amb la diferència que l'amplada de la servitud de protecció ha de ser de 20 metres. No obstant això, s'han de respectar els usos i construccions existents, així com les autoritzacions ja atorgades, en els termes que preveu la disposició transitòria quarta. Així mateix, es poden autoritzar nous usos i construccions de conformitat amb els plans d'ordenació en vigor, sempre que es garanteixi l'efectivitat de la servitud i no es perjudiqui el domini públic marítimoterrestre, segons el que s'estableixi reglamentàriament.

L'assenyalament d'alineacions i rasants, l'adaptació o reajustament dels existents, l'ordenació dels volums i el desenvolupament de la xarxa viària s'ha de portar a terme mitjançant estudis de detall i altres instruments urbanístics adequats, que han de respectar les disposicions d'aquesta Llei i les determinacions de les normes que s'aprovin d'acord amb aquesta.

4. Sense perjudici del que disposen els apartats anteriors, l'ordenació territorial i urbanística del litoral existent a l'entrada en vigor d'aquesta Llei s'ha d'adequar a les normes generals i específiques que s'aprovin de conformitat amb el que preveuen els articles 22 i 34.

5. Les servituds de pas al mar actualment existents s'han de mantenir en els termes en què van ser imposades.

6. Els accessos públics al mar actualment existents i els construïts en virtut d'un planejament urbanístic aprovat abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei han de continuar destinats a l'ús públic, i s'han d'obrir a aquest ús públic quan no ho estiguin.

Quarta.-1. Les obres i instal·lacions construïdes abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, sense l'autorització o concessió exigible d'acord amb la legislació de costes llavors vigent, s'han de demolir quan la seva legalització no sigui procedent per raons d'interès públic.

2. En les obres i instal·lacions legalitzades de conformitat amb el que preveu l'apartat anterior, així com en les construïdes o que es puguin construir a l'empara d'una llicència municipal i, quan sigui exigible, una autorització de l'Administració de l'Estat atorgada abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, que resultin contràries al que estableix aquesta, s'hi han d'aplicar les regles següents:

a) Si ocupen terrenys de domini públic marítimoterrestre, s'han de demolir en extingir-se la concessió.

b) Si s'emplacen a la zona de servitud de trànsit, no s'hi permeten obres de consolidació, augment de volum, modernització o increment del seu valor d'expropiació, però sí les petites reparacions que exigeixi la higiene, ornament i conservació amb l'autorització prèvia de l'Administració de l'Estat. Aquesta no s'atorga si no es garanteix quan sigui necessari la localització alternativa de la servitud.

c) A la resta de la zona de servitud de protecció i en els termes en què aquesta s'aplica a les diferents classes de sòl de conformitat amb el que estableix la disposició transitòria tercera, es poden realitzar, amb l'autorització prèvia de l'Administració de l'Estat, obres de reparació i millora, sempre que no impliquin un augment de volum de les construccions existents i sense que l'increment de valor que aquelles comportin pugui ser tingut en compte a efectes expropiatoris. En cas de demolició total o parcial, les noves construccions s'han d'ajustar íntegrament a les disposicions d'aquesta Llei.

Cinquena.-1. En el termini de dos anys i prèviament a la inscripció, si s'escau, en el Registre a què es refereix l'apartat 3 de l'article 37, les comunitats autònomes han d'adoptar les resolucions administratives corresponents perquè s'adeqüin al que estableix l'apartat 2 de l'article 57

les autoritzacions o concessions d'abocaments directes contaminants al mar des de terra, de manera que es culmini el procés d'adaptació en el termini màxim de quatre anys.

2. Així mateix en el termini de dos anys i prèviament a la inscripció, si s'escau, en el Registre corresponent, l'Administració de l'Estat ha de revisar les característiques i el compliment de les condicions de les reserves, adscripcions i concessions vigents a la promulgació d'aquesta Llei. Les concessions es poden revocar, totalment o parcial, a més de per les causes que preveu el títol corresponent, quan siguin incompatibles amb els criteris d'ocupació del domini públic que estableix aquesta Llei. La indemnització es determina, si s'escau, per aplicació del que preveuen les clàusules de la concessió o, si no, la legislació en virtut de la qual es va atorgar aquella.

Sisena.-1. En cap cas no es pot atorgar una pròrroga del termini de concessió existent a l'entrada en vigor d'aquesta Llei en condicions que s'oposin al que estableix aquesta o les disposicions que la despleguin.

2. Extingides les concessions atorgades abans d'aquesta Llei, i que no siguin contràries al que s'hi disposa, l'Administració competent ha de resoldre sobre el manteniment o aixecament de les instal·lacions. En cas que s'opti pel manteniment, hi és aplicable el que preveu l'apartat 3 de l'article 72.

3. Els que a la promulgació d'aquesta Llei hagin adquirit el dret a la utilització o aprofitament del domini públic marítim a l'empara de l'article 57 del Decret llei de ports de 1928, han de sol·licitar a l'Administració de l'Estat, dins el termini d'un any, l'expedició del títol corresponent, que se'ls ha d'atorgar a la vista de l'acta de notorietat que a aquest efecte aportin. Si no ho sol·liciten en el termini esmentat, s'entén que han desistit d'aquest dret. El títol s'atorga per un termini màxim de deu anys.

Setena.-1. En els supòsits d'obres, instal·lacions o activitats en zona de servitud de protecció en trams de costa no delimitats de conformitat amb el que preveu aquesta Llei l'Administració de l'Estat ha d'exigir l'autorització a què es refereix l'article 26, i a aquest efecte ha de definir provisionalment i fer pública acompanyada del pla corresponent la línia probable de delimitació i l'extensió de la zona de servitud en el termini màxim d'un mes, a comptar de la data de sol·licitud de l'autorització o del requeriment perquè aquesta se sol·liciti. No obstant això, en cas de discrepància, l'atorgament de l'autorització queda condicionat a l'aprovació prèvia o simultània de la delimitació, que s'ha de tramitar amb caràcter preferent.

2. En els casos en què es pretengui l'ocupació de terrenys de domini públic encara no delimitats de conformitat amb el que preveu aquesta Llei el peticionari ha de sol·licitar la delimitació, a càrrec seu, simultàniament amb la sol·licitud de concessió o autorització, i es poden tramitar alhora els dos expedients de delimitació i concessió. En cas de sol·licitud de concessió, el seu atorgament no pot ser previ a l'aprovació de la delimitació.

Igualment les obres que han de realitzar les administracions públiques no es poden executar sense que hi hagi la delimitació aprovada.

3. L'article 44.5 no és aplicable a les zones classificades com a urbanes a la promulgació d'aquesta Llei, en casos degudament justificats.

Vuitena.-Les accions o omissions comeses abans d'aquesta Llei que impliquin una infracció segons la legislació anterior, s'han de corregir aplicant-hi la sanció que sigui més benèvola entre les dues legislacions.

Novena.-1. Mentre no es promulguin les corresponents disposicions reglamentàries d'aquesta Llei, les sol·licituds d'autoritzacions i concessions s'han de tramitar d'acord amb el Reglament de costes de 23 de maig de 1980. No obstant això, no es poden incloure prescripcions contràries al que disposa aquesta Llei.

2. Així mateix, fins que es formalitzi el que preveu l'article 113, les competències que aquesta Llei atribueix a l'Administració de l'Estat s'han de continuar exercint en la forma i pels departaments o organismes que les tenen actualment encomanades.

DISPOSICIONS ADDICIONALS

Primera.—Les distàncies que conté aquesta Llei es consideren aplicades en projecció horitzontal. Els termes exterior i interior es consideren referits cap al mar i cap a la terra respectivament.

Segona.—El règim aranzelari de les inscripcions que es practiquin en els registres de la propietat dels béns de domini públic a què es refereix aquesta Llei s'ha de determinar mitjançant un reial decret, atenent el cost del servei registral.

Tercera.—1. Es declaren d'utilitat pública, als efectes d'expropiació, els terrenys de propietat particular a què es refereix la disposició transitòria segona, així com els inclosos a la zona de servitud de protecció que s'estimin necessaris per a la defensa i l'ús del domini públic maritimoterrestre.

2. El preu just de les expropiacions que es realitzin a l'empara del que preveu l'apartat anterior s'ha de determinar exclusivament per aplicació dels criteris de valoració que estableix la legislació urbanística.

3. L'Administració de l'Estat té dret de tempteig i retracte en les transmissions oneroses entre vius dels béns esmentats a l'apartat 1, i a aquest efecte s'ha de notificar per escrit. El dret de tempteig es pot exercir en el termini de tres mesos i el de retracte en el d'un any, tots dos a comptar de la notificació corresponent, que comprèn les condicions essencials de la transmissió.

Quarta.—Les autoritzacions per a obres i altres activitats en el domini privat s'han d'exercir en el termini assenyalat per a això, que no pot excedir els dos anys, transcorregut el qual quedaran sense efecte, excepte quan la falta d'exercici sigui imputable a l'Administració.

Cinquena.—1. En cas que siguin necessàries per a un mateix supòsit una concessió o autorització de domini i una altra de servei o funcionament, l'atorgament de la primera o la seva conformitat té caràcter previ i independent del de la segona.

2. Les autoritzacions i concessions obtingudes segons aquesta Llei no eximeixen els seus titulars d'obtenir les llicències, permisos i altres autoritzacions que siguin exigibles per altres disposicions legals. No obstant això, quan s'obtinguin abans del títol administratiu exigible de conformitat amb aquesta Llei, la seva eficàcia queda demorada a l'atorgament d'aquest, les clàusules del quals prevalen en tot cas.

Sisena.—Les limitacions en l'ús del sòl, previstes en aquesta Llei, s'han d'aplicar sense detriment de les competències que les comunitats autònomes i ajuntaments puguin exercir en matèria d'ordenació del territori i del litoral i urbanisme.

Setena.—Les disposicions que conté aquesta Llei s'han d'aplicar sense perjudici del que preveuen els convenis internacionals dels quals Espanya sigui part.

Vuitena.—Les disposicions que conté el títol V d'aquesta Llei són aplicables als abocaments que es realitzin al mar des de vaixells i aeronaus si no hi ha una legislació específica.

DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA

1. Queden derogades les disposicions següents, sense perjudici del que disposa la disposició final primera:

Els capítols VIII i IX de la Llei general d'obres públiques, de 13 d'abril de 1877, quan es refereix al domini públic marítim.

Llei de passejos marítims, de 24 de juliol de 1918 i de 28 de desembre de 1957.

Els articles 1, apartat 1r, 2, 3, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 48, 49, 50, 51, 52, 54, 55, 56 i 57 del Decret Llei de ports, de 19 de gener de 1928, i els seus concordants de la Llei de ports de 7 de maig de 1880, referits a l'àmbit d'aquesta Llei.

Els articles 17.1, c), d), 17.2, 19 i 21.1, e), de la Llei de centres i zones d'interès turístic nacional, de 28 de desembre de 1963, quan es refereix al domini públic maritimoterrestre.

Llei de costes, de 26 d'abril de 1969.

L'article 18 de la Llei de ports esportius, de 26 d'abril de 1969.

Llei de protecció de les costes espanyoles, de 10 de març de 1980.

2. Queden igualment derogades les altres disposicions de caràcter general que s'oposin al que estableix aquesta Llei.

3. El Govern, en el termini de sis mesos, mitjançant un reial decret, ha de completar la taula de vigències de les disposicions afectades per aquesta Llei.

DISPOSICIONS FINALS

Primera.—Les funcions de l'Administració de l'Estat en el mar territorial, aigües interiors, zona econòmica i plataforma continental en matèria de defensa, pesca i cultius marins, salvament, lluita contra la contaminació, seguretat de la vida humana, extraccions de restes, protecció del patrimoni arqueològic espanyol, investigació i explotació de recursos o altres de no regulades en aquesta Llei, s'han d'exercir en la forma i pels departaments o organismes que les tinguin encomanades a l'entrada en vigor d'aquesta, sense perjudici del que estableix la legislació específica o els convenis internacionals que, si s'escau, hi siguin aplicables.

Fins que no es produeixi la determinació reglamentària de l'estructura administrativa afectada per aquesta Llei, les competències relatives a l'atorgament d'autoritzacions a la zona de servitud de protecció, a les limitacions a la propietat sobre els àrids, a l'aprovació de normes reguladores de la protecció i utilització de la ribera del mar i de les seves zones de servitud, a les obres de defensa i regeneració de platges, incloent-hi els treballs de dragatge necessaris, i a l'informe dels plans d'ordenació territorial i urbanística del litoral a què es refereix l'article 112, a), les ha d'exercir el Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme.

Segona.—1. En el termini d'un any a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, el Govern, a proposta del ministre d'Obres Públiques i Urbanisme, ha d'aprovar el Reglament general per al seu desplegament i execució.

2. Així mateix el Govern ha de dictar, a proposta dels ministres competents en cada cas, les altres disposicions que siguin necessàries per donar compliment al que preveu aquesta Llei.

Tercera.—Aquesta Llei entra en vigor el mateix dia de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Palma de Mallorca, 28 de juliol de 1988.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
FELIPE GONZÁLEZ MÁRQUEZ